

DEN *danske* STJERNE

December 1975 · 124. årgang · Nummer 12

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

December 1975
124. årgang · Nummer 12

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm, koordinator
Translation Service
Vodroffsvej 7, st
DK 1900 København V

Layout
Harry Bohler
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnement
6 numre .... d. kr. 20.—
12 numre .... d. kr. 39.—
I løssalg pr. nr. .... d. kr. 4.—
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 120988 til Distributions
Centret Smedevangen 9, 3540 Lynge.

Price for subscribers in the United States
and Canada: $ 6.00
(mailed by surface mail).

INDHOLDSFORTEGNELSE

6

13

14

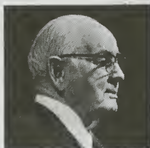

16

18

Budskab fra Det første Præsidentskab

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Abrahams eksempel

Abrahams opfyldelse af sin forvaltning i hjemmet fik Herren til at sige om ham: ,,Jeg har jo udvalgt ham, for han skal pålægge sine børn . . . at vogte på Herrens vej" (Første Mosebog 18:19).

Den 21. september 1823 viste engelen Moroni sig for profeten Joseph Smith i dennes fars hus i Manchester i staten New York. Under denne åbenbaring citerede engelen en profeti, der findes i det fjerde kapitel af Malakias, og gjorde det med disse ord: ,,Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer" (Joseph Smith 2:38). Denne profeti, der var udtalt næsten 2300 år tidligere, blev opfyldt i sommeren 1829, da Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Det melkisedekske Præstedømme under håndspålæggelse af Peter, Jakob og Johannes, ,,som jeg sendte til jer, og gennem hvem jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn" (L. & P. 27:12).

Gengivelsen af Det melkisedekske Præstedømme, kaldet ,,Det hellige præstedømme efter Guds Søns orden" (L. & P. 107:3), er en begivenhed af overmåde stor betydning for mennesket i denne forvaltning. Præstedømmet er magten og myndigheden fra Gud givet til mennesket på jorden til at handle i alt, der har med menneskenes frelse at gøre. Det er det middel, hvorigennem Herren handler ved hjælp af mennesker for at frelse sjæle. Uden denne præstedømmelige magt er vi fortabte. Kun gennem denne kraft ,,har vi nøglerne til alle åndelige velsignelser i kirken". Det sætter os i stand til at modtage ,,himmeriges riges hemmeligheder, at se himlene åbnede" for os (se L. & P. 107:18-19). Det gør det muligt for mennesket at indgå i den nye og evige ægteskabspagt og at få ægtefælle og børn bundet til sig for evigt, hvorved manden bliver patriark for sine efterkommere til evig tid. Det giver ham også mulighed for at modtage samtlige Herrens velsignelser.

Mine kære søskende, tænk et øjeblik over de umådelige mængder velsignelser, der er lovet dem, som er tapre i deres præstedømmelige kaldelser: ,,Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver herliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse. De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte" (L. & P. 84:33-34).

Guds udvalgte! Et øjebliks overvejelse burde overbevise os om, at intet offer vil være for stort for en mand og en kvinde og deres familie til at kvalificere sig til at blive Guds udvalgte! Disse løfter om store velsignelser er imidlertid betingede. Jeg kender ikke nogen, som ikke er det — endog opstandelsen, for enhver af os måtte kvalificere os i forudtilværelsen til at kunne modtage velsignelsen ved at have et udødeligt legeme.

Alle velsignelser er således betingede af troskab. Man bliver ordineret i præstedømmet med et betinget løfte. Man bliver viet og beseglet i templet på betingelse af sin trofasthed. Og så vidt jeg ved, er der intet — ingen velsignelse i verden — som nogen kan modtage uden gennem trofasthed.

De trofaste i præstedømmet er dem, som opfylder pagten ved at ,,ære deres kaldelse" og ,,leve af hvert ord, som udgår af Guds mund" (L. & P. 84:33, 44). Meget mere synes inkluderet i disse krav end foregiven lydighed — meget mere er nødvendigt end ens blotte tilstedeværelse ved nogle få møder og tilsyneladende udførelse af givne opgaver. Fuldkommengørelse af legeme og ånd hører med, og det indbefatter den slags tjeneste, som går langt ud over den normale definition af pligt. ,,Se, mange er kaldede, men få er udvalgt" (L. & P. 121:34).

Kristus er det ophøjede eksempel for enhver trofast bærer af præstedømmet. Som jeg søger i skrifterne, finder jeg mange, som fulgte dette ophøjde eksempel og kvalifice-

rede sig til de lovede velsignelser gennem præstedømmet. En af disse var fader Abraham, hvis liv er et mønster, som vil opløfte og helliggøre enhver far i kirken, der ønsker at blive en virkelig patriark for sin familie.

Vi lærer noget om Abrahams karakter, når vi læser i skrifterne om, hvordan han forsøgte at kvalificere sig til de store velsignelser, som han forstod han kunne få gennem det hellige præstedømme:

,,Og da jeg opdagede, at der fandtes større lykke, fred og hvile for mig, søgte jeg efter fædrenes velsignelser samt den ret, hvortil jeg skulle ordineres for at forvalte disse: og da jeg selv havde vandret retfærdigt og ønsket af komme i besiddelse af stor kundskab og at vandre endnu mere retfærdigt og eje større kundskab samt blive fader til mange nationer, en fredsfyrste, og da jeg ønskede at modtage belæringer og holde Guds bud, blev jeg retmæssig arving, en højpræst med den myndighed, som tilhørte fædrene." (Abraham 1:2)

Til trods for, at hans familie havde ,,vendt sig bort fra deres retfærdighed" (Abraham 1:5) og fulgte gudsdyrkelsens veje, erkendte Abraham de velsignelser, der kunne blive deres, som var trofaste og oprigtigt søgte af adlyde Guds bud. Derved kvalificerede han sig for guddommelighed gennem lydighed ved ,,ikke at gøre andet, end hvad der blev befalet" (L. & P. 132:37). Abrahams lydighed og derved hans velsignelse, var således, at Herren selv overalt i skrifterne betegnes som Abrahams, Isaks og Jakobs Gud" (se f.eks. 2. Mos., hvor Herren i 3:6 benævner sig selv således).

Der er mange andre eksempler på Abrahams lydighed over for Herrens vilje. I Første Mosebog lærer vi, at Gud befalede Abraham at omskære enhver af hankøn i sin hustand. Da han fik den befaling, sagde Abraham ikke: ,,Jo, det skal jeg nok gøre, men først må jeg have mine får flyttet til en anden mark, og jeg må have mine telte repareret. Jeg vil være i stand til at adlyde Herren ved slutningen af denne uge, eller i hvert fald i begyndelsen af næste uge". Men i stedet for således at opsætte sin lydighed, gik Abraham ud og adlød ,,selv samme dag" (1. Mos. 17:26).

Et lignende men endnu mere slående eksempel er Abrahams lydighed mod Guds befaling om at ofre sin egen søn, Isak. Abraham kunne have skudt denne afskyelige opgave fra sig eller endog valgt helt at ignorere befalingen, men i stedet stod han tidligt op den næste morgen og begyndte farten til det udpegede sted.

Hvor ofte står kirkens medlemmer tidligt op om morgenen for at udføre Herrens vilje? Hvor ofte siger vi: ,,Jo, jeg vil gerne holde familiehjemmeaften med min familie, men børnene er endnu så små. Jeg vil begynde, når de er blevet lidt ældre"? Hvor ofte siger vi ikke: ,,Jo, jeg vil adlyde befalingerne om at oplagre fødevarer og om at hjælpe andre, men lige nu har jeg ikke hverken tid eller penge at kunne undvære. Jeg vil adlyde senere"? Åh, tåbelige mennesker! Mens vi opsætter, vil høsttiden være over os, og vi vil ikke blive frelst. Lige nu er tidspunktet til at følge Abrahams eksempel. Lige nu er det tidspunktet for omvendelse. Lige nu er det tidspunktet for øjeblikkelig adlydelse af Guds vilje.

Abraham er for os et eksempel i andre betydningsfulde henseender. Tag for eksempel Abrahams trofasthed i alle forhold, der kvalificerede ham til at modtage åbenbaring for sin egen familie. Ja, han talte ofte med Herren ,,ansigt til ansigt" (Abraham 3:11). Den velsignelse at kunne få åbenbaring burde alle søge at opnå. Retskafne mænd og kvinder opdager, at de har åbenbaringens ånd til at lede deres familier og til at støtte sig i deres andre opgaver. Men som Abraham må vi søge at gøre os kvalificerede til sådanne åbenbaringer ved at sætte vort liv i orden og ved at gøre os bekendte med Herren gennem hyppige og regelmæssige samtaler med ham.

Abrahams ønske om at gøre Guds vilje i alle forhold fik ham til at præsidere over sin familie i retskaffenhed. Til trods for alle sine andre opgaver, vidste han, at hvis han undlod at oplære sine børn i evangeliet og at være et eksempel for dem, ville han have undladt at udføre den allervigtigste af de opgaver, han havde fået. Abrahams instruktion og eksempel i hjemmet fik Herren til at sige om ham: ,,Jeg har jo udvalgt ham, for at han skal pålægge sine børn og sine efterkommere at vogte på Herrens vej ved at øve retfærdighed og ret" (1. Mos 18:19). Som vi får at vide i det lille skrift ,,Fædre, betragt jer selv":

,,En familiefar er en leder, den mest betydningsfulde leder. Det har altid været sådan. Med din evige ledsagerskes bistand og rådgivning og opmuntring præsiderer du i hjemmet. Det drejer sig ikke om, hvorvidt du er mest værdig eller højest kvalificeret, men det drejer sig om, at det er en lov, og at du er udpeget til det. Du præsiderer ved bordet under familiebønnen. Du præsiderer ved familiens hjemmeaften; og vejledt af Herrens Ånd må du sørge for, at dine børn bliver belært om de rette principper. Det er din opgave at vejlede om alt inden for familielivet.

Du giver en fars velsignelser. Du må tage aktivt del i oprettelsen af regler og disciplin inden for familien. Som leder i dit hjem lægger du planer og yder ofre for at opnå den velsignelse at have en forenet og lykkelig familie. For at kunne gøre alt dette kræves det af dig, at du lever et familiecentreret liv."

Fædre og mødre, jeres vigtigste opgave er jeres familie. Ved at arbejde sammen, kan I få den slags hjem, som Herren forventer, at I har. Ved at vise kærlighed og omsorg for hinanden og for jeres børn, kan I opbygge en reserve af åndelig styrke, som aldrig vil udtømmes.

Nogle familier undlader at bygge den reserve for deres børn, idet de helt og holdent regner med det, der kommer andre steder fra. De regner med søndagsskolen og med seminaret i kirken. En dæmning, der er bygget på denne måde, er som et dige, fuldt af sten og buskadser, fuld af revner og utætheder, og som skylles bort i kraftigt regnvejr. Kirkens hjælpeorganisationer er af stor betydning, og vi bør allesammen tage del i de velsignelser, de medfører. Men vi må aldrig, aldrig lade dem erstatte forældrene. Hjælpeorganisationerne frier ikke forældrene for ansvaret for at belære deres børn om Jesu Kristi evangelium. Abraham byggede et stærkt åndeligt reservoir for sin søn Isak, et reservoir, som aldrig løb tørt, og vi ser, at Isak blev en af de største patriarker i Det gamle Testamente.

Præsident Joseph F. Smith gav os værdifulde råd med hensyn til dette emne: ,,. . . lad Guds Ånd tage plads i deres hjerter. Lær . . . jeres børn . . . i ånd og kraft, det vil sige styrket gennem personlig udøvelse. Lad dem se, at du er ærlig og praktiserer, hvad du siger. Overlad ikke kontrollen over dine børn til specialister på disse områder men belær dem ud fra din egen forståelse og dit eget eksempel. Vær selv en specialist i sandheden. Lad vore møder, skoler og organisationer, være supplementer til vores egen undervisning og optræning i hjemmet. I stedet for at være vore eneste eller førende lærere." (,,Gospel Doctrine", p. 302) Lad os følge det råd, og vi vil se Herren smile til os. Vi vil finde den fred, der kommer af at gøre vor pligt af hjertets renhed.

Men vi kan ikke begrænse vore retfærdige handlinger til vore hjem. Vi må også gøre alt, hvad vi kan, for at velsigne vore medmennesker. En del af vores ansvar for dem ligger i missionærarbejdet. Og her igen er Abraham et forbillede. Herren kaldte ham og sagde: ,,Jeg har til hensigt at tage dig ud af Haran og gøre dig til et sendebud, der skal bære mit navn i et fremmed land" (Abraham 2:6). Og efter allerede at have båret vidnesbyrd om evangeliet til sine landsmænd accepterede han kaldelsen til at rejse og forkynde evangeliet i et nyt land, og han rejste med sin familie ,,og de sjæle, vi havde vundet" (Abraham 2:15).

Ligesom Herren kaldte sin tjener Abraham til tjeneste som missionær for 4000 år siden, således kalder han de hellige idag. Vi må alle være missionærer og berede vore sønner til at blive fuldtidsmissionærer. De, som bare har gjort en lille indsats for at få lov til at dele evangeliet med andre, kan bære vidnesbyrd om den glæde, de finder ved at dele det med deres jordiske søstre og brødre. Vores indsats for at udbrede evangeliet har været ringe; vi må gøre mere. Ligesom Abraham må vi forkynde evangliet for verden, ikke bare gøre det med en mundtlig udtalelse, men ved at efterleve evangeliet så andre kan få øje på sandheden.

Vi må opleve omvendelsens og tilgivelsens fred og derpå forkynde denne fred for verden. Abraham, for evigt et forbillede på retskaffenhed, søgte fred blandt sine brødre. Abraham sagde til Lot: ,,Der må ikke være strid mellem os to . . vi er jo frænder" (1. Mos. 13:8). Når først vi har fundet fred i os selv, må vi dele denne fred med andre ved at være langmodige, venlige og ydmyge og ved at have den rene kristne kærlighed til alle, vi kommer i kontakt med.

En sådan fred kommer kun ved ufordærvethed. Når vi slutter en pagt eller overenskomst med Gud, må vi sørge for at holde den, uanset hvad det koster. Lad os ikke være som ham, der indvilger i at leve efter visse standarder med hensyn til opførsel, og som derpå bryder sit løfte og prøver at se, hvor længe, han kan komme afsted med det. Lad os ikke være som den missionær, der indvilger i at tjene Herren i to år og derpå spilder sin tid i dovenskab og rationalisme. Lad os ikke være som det kirkemedlem, der tager del i nadveren om morgenen og derpå vanærer sabbaten ved at gøre rent i huset eller ved at se fjernsyn eller ved at vælge at sove eftermiddagen væk i stedet for at benytte den til en tjenestegerning. Lad os i stedet være ufordærvede som Abraham og i oprigtighed holde alle de hellige pagter, vi har sluttet med Gud.

,,Sodomas konge sagde derpå til Abraham: ,Giv mig menneskene og behold selv godset!

Men Abraham svarede Sodomas konge: ,Til Herren, Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens skaber, løfter jeg min hånd på,

at jeg ikke vil tage så meget som en tråd eller en sandalrem eller overhovedet noget som helst af din ejendom" (1. Mos 14:21-23).

Kongen af Sodoma kendte ikke noget til Abrahams pagt med Herren; Abraham kunne være blevet rig ved at tage imod kongens velgørenhed. Men han havde sluttet en pagt, som han ikke ville overtræde. Åh, om dog blot alle Guds børn kunne være så retskafne!

Abraham var ærlig over for Gud i alle henseender. Ofte citeres det skriftsted, der beretter, at Abraham gav Gud ,,tiende af alt". Tror I, at det var lettere for Abraham at være retskaffen, end det er for jer? Har I en mistanke om,

at Abraham fik en smule ekstra hjælp af Herren, så han kunne blive en stor og retskaffen mand? Eller føler I, at vi allesammen kan blive som Abraham, hvis vi vil lære at sætte Gud først i vor tilværelse? Jeg vidner for jer, at vi kan blive ligesom Abraham, der nu, som resultat af sin tapperhed, ,,er indgået til sin ophøjelse og sidder på sin trone" (L. & P. 132:29). Er en sådan ophøjelse en velsignelse, der kun er reserveret for generalautoriteter eller stavspræsidenter eller kvorumspræsidenter eller for biskopper? Det er den ikke. Den er en velsignelse, der er reserveret for alle, som vil berede sig ved at forsage synder, ved virkelig at tage Helligånden ind i deres tilværelse og ved at følge det eksempel, som Abraham satte.

Hvis kirkens medlemmer blot ville have så megen retskaffenhed, udvise så megen lydighed, en sådan tro og en sådan tjenestevilje som Abraham! Hvis forældre ville søge de velsignelser, som Abraham søgte! Så kunne også de modtage sådanne åbenbaringer, pagter, løfter og evigtvarige belønninger, som Abraham modtog.

,,Fædre, hvorledes lyder jeres rapport om jeres familie? Vil I være i stand til at rapportere, at I i jeres hjem skabte et miljø, der kunne medvirke til at opbygge tro på en levende Gud, kunne opmuntre til at tilegne sig kundskab og til at belære om orden, lydighed og ofervilje? At I ofte delte jeres vidnesbyrd om vor himmelske Faders virkelige eksistens, om sandfærdigheden af det gengivne evangelium med jeres hustru og jeres børn? Vil I være i stand til at rapportere, at I fulgte de levende profeter? At jeres hjem var et sted, hvor jeres kære børn kunne føle sig beskyttede og trygge, og hvor de følte jeres og jeres hustrus kærlighed, anerkendelse og varme?" (Uddrag fra ,,Fædre, betragt jer selv")

Jeg beder jer stavspræsidenter og Det melkisedekske Præstedømmes kvorumspræsidenter inspirere og optræne fædrene og mændene i kvorummerne til at forstå betydningen af kaldelsen at være fader. jeg appellerer til præstedømme-bærere overalt i kirken om at vende tilbage til deres kongedømme — deres hjem — og med venlighed og retfærdighed inspirere deres familier til at adlyde Gud. Jeg appellerer til mødrene om at følge deres mænd i retskaffenhed, at motivere deres mænd til åndelig storhed. Gør det — før det er for sent. det er nu, det gælder om at sætte den kurs, som I vil følge i morgen og næste år. Det er nu, det gælder om at love jer selv, at I vil være som Abraham med hensyn til at følge Herren, nægte at opsætte, og at omvende dig fra de synder, du har begået, begynde at holde de befalinger, som du har undladt at efterleve. Beslut jer nu til at overvære præstedømmemødet og nadvermødet hver sabbatsdag, at betale en ærlig tiende, at opretholde kirkens generalautoriteter i dine gerninger, støtte kirkens programmer, besøge templet ofte (eller når som helst det er muligt, når et tempel ikke er i nærheden), yde din tjeneste i organisationerne og at bevare dine handlinger konstruktive, din indstilling positiv.

Husk at Abraham søgte sin udpegelse til præstedømmet. Han ventede ikke på, at Herren skulle komme til ham. Han søgte flittigt gennem bøn og lydig efterlevelse at lære Guds vilje at kende. Her er da den udfordring Herren giver enhver hjemvendt missionær, enhver enlig mand og kvinde, enhver fader og moder i kirken: ,,Gå derfor og gør Abrahams gerninger" (L. & P. 132:32).

Når vi følger Abrahams eksempel, vil vi vokse i visdom og vækst, vi vil finde større lykke og fred og hvile, vi vil finde yndest hos Gud og mennesker. Når vi følger hans eksempel, vil vi bekræfte på os selv og på vore familier glæde og fuldbyrdelse i dette liv og i al evighed.

MARIA OG JOSEPH

Af Davids slægt, højt favoriserede, Vor Herres formyndere

AF ROBERT J. MATTHEWS

Historien om Maria og Josef er så smukt fortalt i Det nye Testamente, men for helt at kunne påskønne den må vi kende noget til deres tilværelse og lægge mærke til nogle særlige omstændigheder.

Det er vigtigt at vide, at Maria er Jesu jordiske moder, og at Josef er Marias ægtemand. Tænk på, hvad det betyder, at Maria og Josef er de jordiske forældre til og formyndere for Jesus. Jesus Kristus er Faderens førstefødte i Ånden, hans enbårne i kødet, og det centrale emne i skrifterne. Profeterne, lige fra Adam, har vidnet om ham og hans mission. Han var Jehova i forudtilværelsen og blev af Faderen udvalgt til at være menneskehedens Frelser.

I sin egenskab af Frelser repræsenterede han Faderen i alt, hvad der har at gøre med menneskenes frelse. Han var verdeners skaber, og han besøgte personligt fortidens patriarker og profeter for at slutte evangeliske pagter med dem. Han var kendt og tilbedt af Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses, Esajas, Nephi, Alma og mange andre. Han var magtfuld og stærk, alvis og alvidende, venlig og barmhjertig. Han var og er ,,Israels Hellige," hele verdens Gud.

Ligesom Jesus blev valgt til sin forløsende mission i forudtilværelsens verden, blev hans profeter forud udpeget til deres jordiske mission i henhold til deres trofasthed (Se Abraham 3:22-23; Alma 13:2-10). Det var i forudtilværelsen, at trofaste sønner og døtre af Gud modtog deres første lektier i retskaffenhed og blev Jesu tilhængere. Nogle blev forudordineret til at være profeter; andre blev uden tvivl udpeget til at være fædre, mødre og hustruer til profeter.

Der er således ikke noget forkert i at tro, at Maria og Josef i disse gamle rådsforsamlinger blev valgt af Faderen til at skulle være Jesu jordiske formyndre. Maria modtog det enestående privilegium og ansvar at skulle bringe den store Jehova ind i verden, hvor han skulle få et legeme af kød og ben, opleve dødeligheden og fortsætte sin mission til menneskehedens forløsning.

Betydningen af denne jordiske fødsel var mere afgørende, end vi som regel erkender. Det var ikke bare et eksperiment eller noget, som bare var en af flere muligheder for frelse. Det, at en delvis guddommelig og delvis jordisk Jesus skulle komme ind i verden som søn af Maria og som Faderens enbårne, var en absolut nødvendighed. Den menneskelige familie kunne ikke frelses på nogen anden måde. Kun Herren selv kunne tilvejebringe forløsning ved at komme ind i dødeligheden, deltage i menneskelig livsførelse, leve et syndfrit liv, sone med sit blod for menneskenes synder, dø og oprejses fra de døde med sit fysiske legeme (Se Alma 34:8-16; Mosiah 7:27). Den evige retfærdighed ville ikke tillade, at det skulle ske på nogen anden måde. Uden denne procedure og denne Forløser ville alle mennesker, så snart de var døde, blive ,,djævle og en djævels engle, udelukket fra vor Guds åsyn og forblevet hos løgnens fader i elendighed, ligesom han selv . . ." (2. Nephi 9:9).

Den tidligste hentydning i skriften til Maria findes i Mose skrivelser. Faderen taler til slangen i Edens Have efter Adam og Evas overtrædelse og siger: ,,Og jeg vil sætte fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd: han skal såre dit hoved, og du skal hugge ham i hælen" (Moses 4:21 i sammenlign med 1. Mos 3:15)

En direkte omtale af Frelserens jordiske moder blev skrevet af Esajas omkring 700 f.Kr.: ,,. . . se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel" (Esajas 7:14). Det nye Testamente identificerer dette som en profeti, der omtaler Maria og Jesu fødsel (Se Mattæus 1:22-23).

Nephiterne fortalte om denne begivenhed i endnu tydeligere vendinger. Omkring 600 f. Kr. sagde Nephi:

,,. . . jeg så byen Nazareth, og i byen Nazareth så jeg en jomfru, og hun var overordentlig skøn og hvid.

Og jeg så himlene åbne sig, og en engel kom ned og stod foran mig . . .

Og han sagde til mig: Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns moder efter kødets vis.

Og jeg så jomfruen igen med et barn i armene.

Og engelen sagde til mig: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn!" (1. Nephi 11:13-15, 18, 20-21).

Senere, 124 år før Frelserens fødsel, forklarede kong Benjamin, at en engel havde besøgt ham og forklaret, at Frel-

seren skulle kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen, og hans moder skal kaldes Maria" (Mosiah 3:8).
Endnu senere, omkring 80 år før Herrens fødsel, belærte Alma sit folk: ,,Han skal fødes af Maria i Jerusalems land, som er vore fædres land, og hun er jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab, som skal blive overskygget og undfanget ved den Helligåndskraft og føde en søn, ja, Guds Søn" (Alma 7:10).
Sådanne specifikke detaljer om Maria kunne ikke have været kendt så længe før, medmindre hun havde været udpeget til den kaldelse i det førjordiske liv.
Der er en anden faktor indbygget i udvælgelsen af Herrens jordiske forældre. Han skulle fødes i Davids slægt og være arving til Davids trone. Derved ville han bogstaveligt være jødernes konge i henhold til deres egen lov. Esajas berørte dette emne:
,,Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredyfyrste.
Stort bliver herredømmet, endeløs freden over Davids trone og over hans rige, at det må grundes og fæstnes ved ret og retfærd fra nu og til evig tid (Esajas 9:6-7; Se også Esajas 11:1; L.&P. 113:1-2).
Siden Jesus ikke var undfanget af en jordisk mand, måtte hans afstamning selvfølgelig komme gennem hans moder. Da Maria således kom til jorden, blev hun født ind i den kongelige slægt, så hun kunne videreføre den gennem sin søn Jesus. At Maria var af Davids slægt fremgår tydeligt af skrifterne. Jesus blev ofte tiltalt som ,,Davids Søn", og han frasagde sig ikke den titel.
Paulus gjorde det klart, at Jesus var af kongeligt blod i sin jordiske slægtslinie. Til de romerske hellige skrev han: ,,. . . der ifølge sin kødelige herkomst er født af Davids slægt" (Rom. 1:3). Og til Timoteus sagde han: ,,Kom Jesus Kristus i hu, oprejst fra de døde, af Davids slægt . ." (2. Tim. 2:8. Se også Ap. Gern. 13:22-23 og 2:30).
At Josef også var af Davids slægt er ligeledes fremhævet i Det nye Testamente, der siger, at Josef var fra Betlehem og ,,af Davids hus og slægt" (Lukas 2:4. Se også Lukas 1:27; Matt. 1:16, 20; Lukas 3:23-31)
Derfor arvede Jesus, selvom han ikke var blodsbeslægtet med Josef, juridisk status som en søn af David gennem ham.
På det tidspunkt regeredes jøderne af Rom, og den kongelige, davidske familie var ikke anerkendt. Herodes, der af Rom var udpeget til konge over jøderne, var ikke engang israelit.
,,Hvis Juda havde været en fri og uafhængig nation, der blev styret af sit retmæssige overhoved, ville tømmermanden Josef have været dens kronede konge; og hans lovlige efterfølger ville have været Jesus af Nazaret, jødernes konge." (Talmage: Jesus Kristus, s. 91)
Naturligvis mistede Maria sin bevidste erindring om sin forudtilværelse og sin udvælgelse dér, da hun blev født. Men da tiden nærmede sig for den enbårnes gerning, blev Maria født på det rette tidspunkt, det rette sted og i netop den slægt, hvorved hun kunne fuldføre sin mission.
I Lukas finder vi en opregning af de ord, som den besøgende engel Gabriel udtalte over for Maria, således:
,,Vær hilset, du benådede, Herren er med dig! Du velsignede blandt kvinder . . . du har fundet nåde for Guds,
og se, du skal undfange og føde en søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders trone.
Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans kongedømme." (Lukas 1:28-33)
Nogle få dage senere, da hun besøgte sin kusine Elisabet (som snart efter blev moder til Johannes Døber) sagde Maria:
,,. . . Min sjæl højlover Herren,
og min sjæl fryder sig over Gud, min frelser;
thi han har set i nåde til sin ringe tjenerinde. Se, herefter skal alle slægter prise mig salig,
thi den Mægtige har gjort store ting imod mig. Helliget er hans navn;
Han har taget sig af Israel, sin tjener, og kommet barmhjertighed i hu.
imod Abraham og hans æt til evig tid, sådan som han lovede vore fædre." (Lukas 1:46-49, 54-55)
Marias ord viser hendes karakter og hendes kundskab om Israels historie. Nævnelsen af ,,ringe tjenerinde" er måske en hentydning til hendes tilværelses beskedne kår. Skønt hun og Josef begge var arvinger til Israels trone, var de ikke i en stiuation, hvor de kunne udøve denne myndighed, og Josef var øjensynligt ikke en rig mand og var uden politisk anseelse.
Skønt Maria ikke beholdt erindringer om sin høje kaldelse, er det et spørgsmål, hvor meget Ånden havde hvisket hende i ørerne i hendes ungdom. Med stor åndelighed og naturligt tilbøjelig til at hælde til retskaffenhed og meditation, afspejlede hun sit kendskab til Det gamle Testamente og Guds pagter med og løfter til Israel. Hun var uden tvivl dybttænkende, således som det sømmede sig én, der var blevet kaldet af Gud, sådan som hun var. Uden tvivl var Maria et produkt af åringers lydighed mod Herrens love, og hendes sind og hele karakter var formet af Helligånden, der må have arbejdet med hende siden hendes første barndom.
Som ældste Bruce R. McConkie af De tolvs Råd har sagt:
,,Således som der kun er én Kristus, sådan er der kun én Maria. Og således som Faderen valgte den ædleste og mest retfærdige af alle sine åndelige sønner til at komme ind i dødeligheden som sin énbårne i kødet, således kan vi roligt gå ud fra, at han valgte den mest værdige og åndeligt begavede af alle sine åndelige døtre til at blive den kødelig moder til sin evige Søn," (,,Doctrinal New Testament Commentary", Salt Lake City 1965, vol. 1, p. 85).
Apokryfiske skrivelser fra den første kristne periode fortæller om et betydningsfuldt og ofte gentaget tema om en længere periode med åndelig beredelse i Marias liv i årene, før hun undfangede Jesus. De taler om, hvordan hun blev belært af engle og om, hvordan hun fik andre åndelige manifestationer. (Se kapitlerne 1 og 4-9 i ,,The Lost Books of the Bible", New York 1926 og ,,The Gospel of Bartolomæus", part 2 ,,The Apocryphal New Testament", Oxford

1969, pp. 170-72) Disse manifestationer sagdes også at være forekommet forud for engelen Gabriels besøg.

Mange detaljer i disse skrivelser er sikkert nok ikke akkurate. Men alligevel er den tanke måske nok rigtig, at Maria modtog åndelig beredelse og undervisning i nogen tid, forud for Faderens manifestation over for hende.

Skønt Jesus var den bogstavelige Søn af Gud, havde han som dreng brug for at blive undervist og passet på som andre børn. Det var nødvendigt, eftersom et slør var blevet trukket for hans sind ved fødslen, hvorved hans erindring om hans forudtilværelse midlertidigt blev udslettet. Lukas taler om, at Jesus ,,gik frem i visdom" som ung (Lukas 2:52), og i Lære og Pagter antydes det, at han i kødet modtog ,,ikke fylden fra begyndelsen, men at han fik nåde på nåde" (L. & P. 93:12). Dette er også det standpunkt, ældste James E. Talmage tager: ,,Over hans sind var glemselens slør faldet, hvorved erindringen om forudtilværelsen udelukkes;" (Jesus Kristus", s. 118). Præsident J. Reuben Clark, jr. delte også denne opfattelse i sin bog ,,Wist Ye Not that I Must Be about My Father's Business?" (Salt Lake City 1947, pp. 9-10, 12, 74, 81). Denne faktor kunne kun gøre det ansvar så meget større, som blev lagt på Maria og Josef.

Når vi tænker på den stærke indflydelse, en mor har på et lille barns personlighed og indstilling, forstår vi det ansvar, som vor himmelske Fader gav Maria ved at betro hende opdragelsen af sin udvalgte og elskede Søn. Det krævede en passende optræning af Maria, både som en ånd i forudtilværelsen og som ung kvinde i dødeligheden. Uden hensyn til sin udvælgelse til opgaven i forudtilværelsen, ville Maria ikke have været værdig til at føde Guds Søn og give ham et legeme af kød og blod, medmindre hun var ren og uskyldig i jordelivet.

Og hvad så med Josef? Hvilken slags menneske ville Faderen vælge som mand til Maria og formynder for og jordisk ideal for Jesus? Skrifterne er ikke helt tavse herom, selvom de direkte omtaler er få. Da faderen skal belære om korrekte principper ved undervisning og eksempel samt være rådgiver, må vi gå ud fra, at vor himmelske Fader var omhyggelig i udvælgelsen af Josef. At Josef var åndeligt modtagelig og af et venligt sindelag vises i skrifterne. Han var værdig til at modtage guddommelig vejledning gennem engles administrering og gennem drømme (se Matt. 1:20; 2:13, 19, 23); Han ønskede ikke at ,,bringe skam over Maria" (Matt. 1:19). Desuden måtte man forvente, at Josef var af en vis moralsk standard, intellektuel og havde sociale egenskaber, der kvalificerede ham til denne vigtige opgave.

Maria og Josef var omhyggelige med at adlyde alle de befalinger, der var blevet givet dem. Moseloven krævede meget af dem, gerninger og ordinanser, inkluderende den regel, at drengebørn skulle omskæres, når de var otte dage gamle som et tegn på den pagt, som Herren indgik med Abraham. Desuden skulle moderen 40 dage efter fødslen (i tilfælde af, at det var en datter, 80 dage) yde et særligt offer — et lam eller to duer.

Loven sagde også, at den førstefødte af hankøn skulle helliges Herren og præsenters for ham, ikke som et offer men til hans tjeneste (se 2. Mos. 13:1-2, 11-15). En anden bestemmelse var, at enhver mand ofte skulle tage til templet for at bringe ofre og tilbede Herren (se 1. Mos. 12:5-7, 11-14).

Det nye Testamente antyder, at Josef og Maria gjorde alt dette. De fik Jesus omskåret, da han var otte dage gammel: ,,Da deres renselsdage i henhold til Mose lov var omme, bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham for Herren" (Lukas 2:22).

At Maria ofrede duer, i stedet for et lam, viser hendes dårlige økonomiske status og ringe kår. Og vi læser videre: ,,Hvert år ved påskehøjtiden drog hans forældre op til Jerusalem" (Lukas 2:41). Også dér får vi indtryk af den lydige og åndelige indstilling hos Jesu jordiske forældre og formyndere.

Det var ved påskehøjtiden, at den retfærdige og hengivne Simeon traf Josef og Maria i templet. Denne mand vidste formedelst Helligåndens kraft, at barnet Jesus også var Kristus, og han sagde til Maria:

,,. . . Se, det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til et tegn, som skal modsiges — ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge! — så at mange hjerters tanker skal blive åbenbaret" (Lukas 2:34-35).

Maria må ofte have tænkt over disse ords betydning, både før og efter at hun overværede fuldbyrdelsen af dem ved at se Jesus hænge på korset og et spyd virkelig gennemtrænge hans side. Men det skulle ikke altsammen opleves på en enkelt dag eller ved en enkelt begivenhed. Selv om hun var en særlig ånd, så beskyttede Faderen hende ikke mod smerter og dødelighedens naturlige konsekvenser. Maria kom til at lære vanskeligheder at kende, skuffelser og kamp, som altsammen er karakteristisk for jordelivet.

På mange måder levede Josef og Maria i vanskelige tider. Juda var underkastet Rom, og de forskellige Herodes'er var hårde og onde monarker. Jøderne levede i apostasi og var tyngede af strenge forordninger og åndelig ugudelighed. De jødiske religiøse ledere på den tid er blevet karakteriserede som ,,. . . den syndigere del af verden . . . på grund af præstelist og synd" (2. Nephi 10:3, 5).

Det var under disse forhold, at Maria, beskyttet og passet af Josef, fødte sin førstefødte og lagde ham i en krybbe. De upretentiøse forhold i denne lille familie, der blev velsignet med den særlige hellighed i form af Jesusbarnet, stod i stærk kontrast til den åndeligt golde og udbrændte tilstand, som kendetegnede et folk, der blev ledet af stolte og pågående farisæere, luksuriøse saddukæere, eksklusive rabbier og lærde skriftkloge, og overvundet af et hedensk kejserdømme. Esajas kendte til den kontrast og havde forudsagt, at Messias ville vokse op ,,. . . som et rodskud af udtørret jord" (Esajas 53:2).

Vi ved kun lidt om Jesu liv derhjemme og hans barndom i det hele taget, men der er mange antydninger herom. Vi har allerede lagt mærke til, at Josef var håndværker, og vi ved, at Jesus oplærtes i samme arbejde (Se Markus 6:3). Atmosfæren i hjemmet var lydighed over for Herren, som loven forlangte det. Det var i hjemmet, at Jesus sandsynligvis modtog sin første undervisning i Israels historie og om, hvordan hans folk tidligere var blevet befriet ved Her-

rens hænder. Her modtog han utvivlsomt også kundskab om de håb og forventninger om fremtiden, som fandt udtryk i skrifterne. Hans forældres forberedelser hver uge til at holde sabbaten, deres besøg i synagogen, deres overholdelse af festdagene og deres forberedelser hvert år, når de skulle gøre sig klar til at tage til Jerusalem i påskehøjtiden og deres samtaler derom, har altsammen være betydningsfulde lektier for den unge Jesus.

Vi ved ikke, hvor mange andre børn, der var i familien, men Det nye Testamente nævner fire drenge og taler om nogle søstre. De græske håndskrifter er her nyttige. Mattæus taler om ,,alle" (på græsk ,,pantai") hans søstre (Mattæus 13:56), hvorved der antydes, at der var flere end to. Det græske udtryk ,,Hai Adelphia" (søstrene) benyttes i håndskrifterne og antyder et flertal — hvilket vil sige tre eller flere søstre. Hvis optegnelserne havde i sinde at sige, at der kun var to søstre, er det sandsynligt, at ordet ,,pantai" ikke ville være blevet benyttet, men snarere ordet ,,amphoterai", der betyder ,,begge".

Derfor er det rimeligt at antage, at Josefs og Marias husholdning omfattede mindst fem drenge (indbefattet Jesus) og mindst tre piger — otte børn — foruden forældrene. Der findes to teorier om disse andre børns identitet. Nogle påstår, at de var børn af Josef i et tidligere ægteskab og slet ikke børn af Maria. I dette tilfælde ville Jesus have været yngre end de og ikke have været nær beslægtet med dem. Det er en almindelig antagelse i vore dages kristne verden, og illustrationer af ,,den hellige familie" afbilder derfor almindeligvis Josef som meget ældre end Maria.

Et andet synspunkt er, at de virkelig var børn af Josef og Maria og var halvbrødre og halvsøstre til Jesus, og at han var den ældste. Begge disse synspunkter har deres fortalere, og der findes i skrifterne antydninger, der kan støtte dem begge to. Imidlertid betegnes Jesus som Marias ,,førstefødte" søn, hvilket antyder, at hun senere fødte andre børn (Se Lukas 2:7). En mere overbevisende grund til at tro, at de også er Marias børn er, at Josefs førstefødte søn med hans første hustru snarere ville være blevet arving til Davids trone end Jesus.

Maria har måske levet mange år som enke. Den sidste omtale af Josef er i beretningen om Påsken i Jerusalem, da Jesus var 12 år gammel. Ved bryllupsfesten i Kana, da Jesus var omkring 30 år gammel, nævnes det udtrykkeligt, at Maria og Jesus var tilstede, men der siges ikke noget om Josef (se Johs. 2:1-10). Og endelig siges det i beretningen om korsfæstelsen, at Maria stod ved korset ,,sammen med andre kvinder", men heller ikke her tales der noget om Josef. På dette tidspunkt overgav Jesus sin moder til sin elskede discipel, Johannes' omsorg (se Johs. 19:26-27). Optegnelserne af disse begivenheder antyder, at Maria var blevet enke i tidsrummet mellem Jesu 12 års fødselsdag, og før han begyndte sin gerning (Se også Matt. 12:46).

Et apokryfisk skrift fortæller i meget dramatisk form om Josefs død og om, hvordan Maria og Jesus taler om det. Der er en særlig brod i tanken om, at Maria skulle være blevet enke med en børneflok, der alle var yngre end Jesus. Hvis denne antagelse er korrekt, han det være, at Jesus i en ung alder har stået over for det ansvar at skulle sørge for en moder, der var enke, og adskillige yngre søstre og brødre. Dette giver mening til de udtalelser i skrifterne, der siger, at Herren især er betænksom over for enker og er fader for de faderløse (se Salmernes Bog 68:5; 146:9; sammenlign med Jakob 1:27).

Vi tilbeder ikke Maria, men vi sætter hende meget højt. Hun hører til blandt de mest værdige og ædleste kvinder — den mest priviligerede af alle mødre. Og selvom Maria ikke er typisk, så er hun dog et eksempel for alle mødre.

Hvis vi lytter efter, kan vi stadig høre ekkoet af engelens stemme: ,,Vær hilset, du benådede, Herren er med dig! Du velsignede blandt kvinder" (Lukas 1:28). Vi kan også høre Marias eget udbrud: ,,. . . Min sjæl højlover Herren, og min ånd fryder sig over Gud, min frelser; thi han har set i nåde til sin ringe tjenerinde . . . Se, herefter skal alle slægter prise mig salig" (Lukas 1:45-48).

Dr. Robert J. Matthews er amanuensis i oldskrifter ved Brigham Young University og tjener i kirkens Adult Correlation Committee.

Som ung gik jeg engang til det gamle primary-hospital for at give velsignelser til de syge børn. Da vi kom derind, lagde vi mærke til de strålende og hyggelige juledekorationer. Vi gik gennem korridorer med smilende, glade, små drenge og piger. Børnene syntes i stand til helt at glemme, at de havde ben eller arme i gips eller måske andre sygdomme, som ikke så let kunne helbredes, glade fordi det var Jul.

Jeg gik hen til en lille dreng, der lå i sin seng. Han sagde: ,,Hvad hedder du?" Jeg fortalte ham det.

Han spurgte: ,,Vil du give mig en velsignelse?" Vi gav ham en velsignelse, og idet vi skulle til at forlade ham, sagde han: ,,Mange tak for det."

Vi var kun kommet nogle få skridt bort, da jeg hørte ham kalde: ,,Broder Monson?" Jeg vendte mig om. Han sagde: ,,Glædelig Jul!" Og et stort smil lyste op i hans ansigt.

Den dreng var fuld af den ånd, der gør at der er noget særligt ved Julen.

Ånden ved julehøjtiden er noget, jeg ville ønske, ethvert ungt menneske ville have i sit hjerte og i hele sin tilværelse — ikke bare på denne tid af året men hele året rundt. Når vi bevarer denne særlige julestemning, bevarer vi Kristi ånd, fordi denne juelstemning er Kristi ånd.

En, som virkelig vidste noget om ånden i julehøjtiden, skrev dette:

,,Jeg er julens ånd. Jeg kommer til den fattiges rønne og får børn med blege ansigter til at spærre øjnene op i sød forundring. Jeg får gnieren til at løsne den hånd, der knuger om rigdommen, og på den måde maler jeg en lys plet på hans sjæl.

Jeg får de gamle til at mindes deres ungdom og til at le på den gode, gammeldags manér. Jeg bringer spænding ind i barndom og kaster lys over drømme, spundet af mystik.

Jeg får folk til ivrigt at gå op ad mange trapper med fyldte kurve som gave til andre og efterladende indtryk af forbavselse over verdens godhed.

Jeg får den fortabte til at standse op i sin tøjlesløse færden og til de bekymrede sende kærlige hilsener, der udløser glædestårer og udglatter sorgens rynker i deres ansigter.

Jeg trænger ind i mørke fængselsceller og får mænd med hærgede ansigter til at huske det, som måske engang har været, og peger hen mod bedre tider, der endnu kan komme.

Jeg går ind på de stille hospitalsgange, hvor læber, der er for svage til at tale, blot skælver i tavs, veltalende taknemmelighed.

Ånden i julehøjtiden

AF ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
af De tolv apostles Råd

På tusind måder får jeg denne gamle, trætte verden til at se op i Guds ansigt og nogle få øjeblikke glemme alt det, der er småt og forvrænget. For ser I, jeg er ånden i julehøjtiden." (Ukendt forfatter)

Det er den ånd, som jeg beder om, at vi må have, for når vi har den julens ånd hos os, husker vi på Kristus, hvis fødsel vi fejrer på denne tid af året. Vi husker på denne første juledag — en juledag, som var blevet profeteret af de gamle profeter. Husk sammen med mig på disse ord af Esajas:

,,Se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel" (Esajas 7:14).

Og påny erklærede Esajas:

,,Thi et barn er født os . . . og hans navn skal være . . . fredsfyrste" (Esajas 9:6).

I Amerika sagde profeten:

,,Thi se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren, den almægtige . . . skal bo i et jordisk hylster . . .

. . . Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter . . .

Og han skal kaldes Jesus Kristus, Gud Søn" (Mosiah 3:5, 7-8).

Og så kom den nætternes nat, da hyrderne vogtede på marken, og Herrens engle viste sig for dem og sagde:

,,Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skæl være for hele folket . . .

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! (Lukas 2:10-11).

Hyrderne skyndte sig til krybben for at hylde Kristus, Herren.

Vismænd kom østfra til Jerusalem og sagde:

,,Hvor er jødernes nyfødte konge? Thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham.

Og da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor *glæde*.

Og de gik ind i huset og så barnet med dets moder, Maria; da faldt de ned og tilbad det, og de lukkede op for deres skatte og bragte det gaver: guld, røgelse og myrra." (Mattæus 2:2, 10-11, fremhævelser tilføjet.)

Siden dengang har gavegivningens ånd været at finde hos enhver kristen, når han højtideligholder julen. Jeg gad vide, om vi ikke hver især ville have gavn af i dag at spørge os selv, hvilken gave Gud ville ønske sig af os, eller som vi kunne give andre på denne dejlige tid af året?

Må jeg selv besvare det spørgsmål og i al oprigtighed fortælle jer, at vores himmelske Fader ønsker, at hver eneste af hans børn ville give ham en lydighedens gave, så at alle virkelig vil elske Herren vor Gud af hele vort hjerte, sind og styrke. Og jeg er også sikker på, at han vil forvente af os, at vi elsker vores næste som os selv.

Hvis Herren var her idag, ville jeg ikke blive forbavset, om han ville instruere os i gavmildt at give af os selv ikke være selviske eller grådige eller trættekære eller krakilske, idet vi burde erindre os hans ord, som de findes i 2. Nephi, hvor han siger:

,,Og der skal ikke være nogen strid iblandt jer . . .

,,Thi sandelig, sandelig siger jeg jer . . . trættekær ånd er ikke af mig, men af djævelen, som . . . opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden.

Se, det er ikke min lære at opægge menneskenes hjerter til vrede mod hinanden, men det er min lære, at sådanne ting må afskaffes" (3. Nephi 11:28-30).

Jeg bønfalder jer om at løsrive jer fra enhver stridighedsånd, enhver ånd, hvori vi kappes med hinanden om det overflødige i livet, men at vi snarere kan samarbejde med vore søstre for at opnå frugterne af Jesu Kristi evangelium.

Jeg håber, at vi i denne julehøjtid ikke vil glemme den taknemmelighed, som bør være i vore hjerter, og som længes efter at finde udtryk. Jeg håber, at ingen af os vil glemme sin moder eller sin fader, men at tværtimod hver og en af os vil ære vores far og vores mor. Hvilken bedre julegave kunne de få end at vide, at en søn eller datter ærer dem ved at ære Gud og efterleve hans befalinger?

Engang kom i Corpus Christi i staten Texas i Amerika en stolt fader til mig og gav mig et brev fra sin søn, der arbejdede som missionær i Australien. Jeg vil gerne dele indtrykket af dette brev med jer. Det kan måske tjene som mønster for jer, hvorved I kan udtrykke taknemmelighed over for jeres forældre som en særlig og evigtvarende julegave i år. Det hedder i brevet:

,,Kære mor og far,

Jeg vil gerne fra mit hjertes dyb takke jer for alt det vidunderlige, som I har gjort for mig. Må jeg takke jer for at lytte til det budskab, som ældsterne kom med til jer, da de ringede på jeres dør, og takke jer for den måde, hvorpå I tog imod evangeliet og gjorde det til et mønster, hvorefter i formede jeres og jeres børns tilværelse. Jeg elsker jer begge to overmåde meget.

Tak for den måde at leve på, som I lærte mig. For den kærlighed, som I viste på så mange måder. Tak for at have ledet mig ind på de rigtige stier, for at have vist mig i stedet for at tvinge mig. Jeg er taknemmelig for jeres dejlige vidnesbyrd og for den ledende kærlighed, hvormed I har hjulpet mig til at opnå mit eget. Jeg ved, at evangeliet er sandt. Mine få erfaringer her har styrket mit vidnesbyrd. Jeg beder, at jeg må leve op til jeres forventninger, og med Guds hjælp vil jeg gøre det.

Tak igen, mor og far.

Med kærlig hilsen jeres søn, David."

Hvilket finere udtryk kunne en dreng give sin kærlighed til sine forældre end denne taknemmelighedsgave?

Jeg håber at I, udover den taknemmelighedsgave, som I giver jeres forældre, vil dele den samme gave med andre, som I holder af — jeres brødre, jeres søstre, jeres slægtninge, jeres venner, dem som I kommer sammen med og arbejder sammen med. Det kan gavne dem, hvis I vil give af jer selv for at hjælpe dem til at se sandheden og at undgå hverdagens dødbringende fælder. Måske vil det blive netop jer, der kan anslå den gnist i andres tilværelse, der gør dem istand til at øjne deres muligheder i stedet for at stirre sig blinde på hverdagens problemer.

At give af sig selv er altid vigtigt. Der er hjerter at glæde og der er tilværelser at opmuntre, og der er velsignelser at give vore medmennesker. Betydningen af julehøjtidens ånd afspejles i disse ord af Mesteren:

,,Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40).

Joseph Smith

En profet højtideligholder

Lettice Rushton, . . . ledsaget af sine tre sønner, deres hustruer og hendes to døtre og deres mænd, sammen med adskillige af hendes naboer, sang en julesalme for os. Det var en glædelig overraskelse, som gik mig lige til hjertet. Hele min familie og alle de logerende stod op for at høre denne ,serenade'; jeg følte mig kaldet til at takke min himmelske Fader for deres besøg, og jeg velsignede dem i Herrens navn. De besøgte også min broder Hyrum, som blev vækket af sin søvn.

Ved to-tiden om eftermiddagen satte omkring halvtreds par sig ved mit bord.

Et stort selskab spiste aftensmad i mit hjem og tilbragte aftenen med musik, dans, osv. på særdeles fornøjelig og venlig manér."

To dage før juledag 1805 fødtes ten Vermont i USA som søn af Joseph og Lucy Smith. Han var tredie søn af en kærlig og loyal familie. Til trods for store prøvelser og megen sorg var de glade for at være sammen og havde i fællesskab mange glade oplevelser.

Da Joseph giftede sig og dannede sit eget hjem, rakte hans kærlighed ikke blot ud til hans egen familie, men til alle og enhver. Han levede altid for andre og sagde engang: ,,Venskab er et af grundprincipperne i ,mormonismen'."

Profeten Joseph var glad for sine venner og altid lykkelig ved at have dem hos sig i sit hjem. I sin dagbog nævner han en særlig lykkelig jul i 1843:

,,I morges, ved et-tiden, blev jeg vækket ved at en engelsk søster,

Den 9. december i år er det 126 år, siden den første søndagsskole blev afholdt i Saltsødalen. Det var i 1849. Siden den dag, da omkring tredive drenge og piger kom til Richard Ballantynes hjem til søndagsskole, har mange tusinder af sidste dages hellige rundt omkring i verden lært meget af deres søndagsskolelærere om evangeliet og den kærlighed, som Jesus nærer for os allesammen.

Klippebjergenes søndagsskole

Søndagsskoleværelset var 7 x 6 meter stort og havde pudsede vægge indvendig og murstensvægge udvendig, bræddegulv og tag af bjælker og brædder, dækket af et flere centimeter tykt lag ler. Værelset blev oplyst af to vinduer fortil og et vindue og en dør på sydsiden. Varme kom fra et stort ildsted, og der var to bænke, lavet af rå planker.

Søster Ballantyne valgte musikken til søndagsskolen, kom med forslag til lektier og hjalp til med at give værelset et hyggeligt og indbydende udseende.

Udenfor plantede Richard popler, der kunne give skygge, og smukke buske og slyngplanter op ad murene. Han lavede også et stakit rundt om huset. Da vinteren nærmede sig, var huset færdigt, og den skæggede skotte indbød børnene i nabolaget til at komme til søndagsskole i sit nye hjem.

Klokken otte søndag morgen den 9. december 1849 stampede omkring tredive børn i alderen mellem otte og tretten år sneen af støvlerne og samledes i søndagsskolen, hvor en varm ild og Richard Ballantyne bød dem velkommen. Med strålende øjne kaldte han klassen til ro. Efter en sang opsendte han en oprigtig bøn og indviede værelset til undervisning af børnene om Jesu Kristi evangelium.

En haglstorm havde slået Richard Ballantynes første afgrøde af hvede ned, og kun nogle få dyrebare strå kunne nu forventes at give høst til efteråret. Han og hans kone Huldah og deres baby var kommet for sent på året til dalen til at kunne så og plante meget, så derfor var de helt afhængige af dette års hvedehøst til at klare sig gennem vinteren.

Midt i disse skuffelser fik Richard en usædvanlig inspiration. Hans tanker gik tilbage til Skotland, hans fædreland, hvor han blev omvendt til kirken. Han tænkte på de snavsede, støjende børn, som om søndagen legede i gaderne i den lille landsby Fawns. Richard havde dér oprettet en lille søndagsskole for disse drenge og piger og havde lært dem om Jesus.

Og nu, i det nye land, et ørkenområde, som havde været så vanskeligt at opdyrke, tænkte Richard på pionerbørnene. Han holdt meget af evangeliet, og han elskede at undervise børn. Med sine egne ord udtrykte Richard Ballantyne sine følelser på denne måde:

,,Jeg følte, at evangeliet var for kosteligt for mig selv, til at jeg kunne holde det tilbage fra børnene; de burde have lejlighed til at få undervisning i evangeliet, og det var hovedformålet: at belære dem om evangeliet."

Richard sagde til sin biskop, at han havde lyst til at påbegynde en søndagsskole. Biskoppen og kirkens generalautoriteter opmuntrede ham allesammen hertil. Med alt, hvad de ejede, læsset på to vogne, flyttede Richard og hans familie ud af ,,Det gamle Fort" til en byggegrund én blok vest og tre blokke syd for det planlagte Salt Lake Tempel. De byggede et enkelt rum, der skulle bruges som ,,sommerkøkken", og selv boede de i en overdækket vogn. Den anden vogn brugte de til oplagring.

Al den tid, han ikke behøvede til at tjene til mad og tøj til sin familie, brugte Richard til at arbejde på en tilbygning til det lille et-værelses hus, en tilbygning, der kunne bruges som mødesal. Han rejste til Millcreek Canyon, fældede træer og slæbte stammer til en savmølle, hvor de blev lavet til tømmer. Fra et stenbrud i Red Butte Canyon hentede han sandsten til fundament og sokkel. Soltørrede mursten til vægge købte han i et teglbrænderi vest for byen.

Sangen fra Tyrol

Kirkens orgel var gået i stykker! Der var kun et par dage til jul, og alle spekulerede på, hvad man kunne bruge i stedet for orglet, så der kunne være musik til gudstjenesten juleaften.
Den lille østrigske landsby Oberdorf var dækket af et tykt lag sne. Vinterstjernerne skinnede klart i den kolde luft, da fader Joseph Mohr pløjede sig gennem sneen i skoven for at besøge en brændehuggers kone, som netop havde født. Det var sent, da han ankom til sit bestemmelsessted. Ved skæret fra ildstedet så han den nybagte moder bøje sig over sit lille barn. Det mindede den unge præst om Maria og hendes baby, der blev født i en stald i Betlehem.
På vej tilbage til landsbyen gennem det stille, hvide vinterlandskab begyndte ordene at tage form i fader Mohrs tanker: ,,Stille nat, hellige nat . . ." Og endnu efter at han var kommet hjem, fortsatte ordene at strømme gennem hans sind. Det var næsten daggry, før han havde sat dem sammen, skrevet dem ned og var gået i seng.
Tidligt næste morgen bestemte han sig til at få musik sat til teksten. Han havde en meget god ven ved navn Franz Gruber, som var lærer og også spillede orgel i kirken. Han skyndte sig hen til denne mand med sit digt i lommen. Og Franz skrev en melodi til sin vens tekst; den skulle synges to-stemmigt, akkompagneret af en enkelt guitar.
Ved gudstjenesten i det snedækte Oberndorf den juleaften i 1818, spillede Franz guitaren, og han og fader Mohr sang for første gang offentligt salmen ,,Stille nat", en sang, som siden er blevet kendt og elsket af børn overalt i verden.
Først kaldet ,,Tyroler-sangen" blev den introduceret for verden af fire børn — to søstre og to brødre —, som rejste til Leipzig og sang den så smukt, at musikdirektøren i kongeriget Saxen bad dem synge den ved en koncert.
I 1850 sang Kejserrigets Kirkekor i Berlin sangen for kong Frederik William IV, som blev så glad for den, at han bad om at måtte træffe dens digter og komponist. Men på det tidspunkt var fader Mohr død. Franz Gruber blev imidlertid hyldet for sin musik. Hans guitar hænger nu i bymyseet i byen Hallbein.
Igen denne jul vil børn, et hundrede og syvoghalvtreds år senere, til minde om barnet i Betlehem, overalt i verden synge den dejlige og elskede ,,Stille nat", som to venner i den østrigske landsby Oberndorf skænkede verden.

Julebudskab til kirkens børn overalt i verden

INDHOLDSFORTEGNELSE

DEN *danske* STJERNE

1975

C

D

E

F

G

H

I

J

K

L

M

N

O

Y

Å

Julehøjtiden er et af de gladeste tidspunkter i hele året, fyldt med glade erindringer om tidligere helligdage og fulde af spændte forventninger om planlægning af endnu en jul sammen med familie og venner. Vore hjerter blødgøres, og vi kommer hinanden mere ved, det synes lettere at tilgive én, der sårer os eller er uvenlig, når vi husker på den kære og tidløse historie om fødslen af Jesusbarnet i en stald i Betlehem for næsten 2000 år siden.

Den samme Jesus, hvis fødselsdag vi fejrer ved juletid, er jeres ven nu og altid, og han er den samme Jesus, hvis kærlighed til jer aldrig forandrer sig. Han elsker alle børn, og han har brug for deres håb, deres tro, deres frydefuldhed og deres rene og lyse ånder til at hjælpe sig at oplyse vejen for dem, hvis tilværelse er blevet formørket af tristhed.

Somme tider er det lettere at tænke mere på at få gaver end at give dem. Selvfølgelig var den gladeste og mest vidunderlige af alle gaver Jesu eget liv, som han gladeligt gav, for at alle mennesker alle steder — før, nu og senere — en dag kunne få mulighed for igen en dag at leve med vor himmelske Fader.

Når julen og alt det spændende ved den glade dag er forbi, og når legetøj og spil ikke er så spændende mere, så husk på, at de gaver, der fortsat vil give glæde til den, du elsker — er dem, som kun du selv kan give. Vor himmelske Fader satte eksemplet for sådane gaver, for han, ,,elskede verden således, at han gav sin Søn, den enbårne . . ." (Johs. 3:16).

En af de bedste gaver, du kan give dine forældre er lydighedens gave. Den lykke, som dine forældre føler, når du gør det, der er rigtigt, og når du følger deres kærlige råd, er en gave fra dig helt uden sammenligning.

At ære dine forældre ved at leve et godt liv og ved at vise dem, at du elsker og påskønner dem, er gaver, der varer for evigt. For din jordiske mor og far og for dine himmelske forældre er du deres allerkostbareste skat. Deres kærlighed og omsorg for dig vil aldrig ende.

Vi giver jer drenge og piger, hvor som helst I bor, vores oprigtige velsignelse og ønsker for julen, at I må blive glade for at give af jer selv til andre. Så vil I lære at forstå, at ,,saligere er det at give end at modtage". (Ap. G. 20:35).

Vi beder, at jeres godhed vil skinne året rundt. Det ville være en virkelig kærlighedsgave til vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

Og så — glædelig jul til jer alle!

De nat, verden stod stille

AF DOROTHY LEON

Selvom denne historie ikke virkelig er foregået, så kunne det, den fortæller, godt være sket dengang for længe siden i Betlehem.

Dengang boede der i Betlehem en dreng ved navn Joel. Joel var ked af det, fordi han bare var en fattig stalddreng. Han ønskede tit, at hans far var en rig krovært som for eksempel Pontius, eller en rig købmand, eller allerhelst en konge.

,,Jeg ville ønske, jeg kunne gøre noget stort, i stedet for bare at fodre og vande heste og gøre alt det andet arbejde i stalden", sagde Joel en dag til sin mor.

,,Ethvert arbejde er vigtigt", sagde Joels mor. ,,Og en dag vil du lære den virkelige hemmelighed ved ,noget stort' ".

Da Joel den aften sluttede sit arbejde i kroen, gik han udenfor og stillede sig på et klippefremspring. Derfra betragtede han lange karavaner af rejsende, der kom fra alle dele af Judæa. Joel vidste, at de var på vej til Betlehem for at betale deres skatter, således som kejseren havde forlangt.

Så sent som i går havde han hørt Pontius, kroværten, tale om disse rejsende. ,,Mange af dem vil standse her", sagde Pontius, idet han gned sig i hænderne. ,,Og de vil alle handle en hel del."

Når Joel krøb lidt højere op på klippen, kunne han se æslerne, gederne og okserne traske ned ad den stenede vej. Han så kamelerne stavre afsted med deres lange, elegante ben sparkende støvet op fra vejen. Ikke længe efter var kroen fyldt med højrøstede mænd, brægende får og skrydende æsler.

Da den sidste solstråle forsvandt bag Judæas højder, strøg en kold vind hen over Joels ansigt. Han skuttede sig og hoppede ned fra klippefremspringet. Så løb han hen for at slutte sig til vennerne, der var samlet om bålet i staldgården.

På vej dertil så han to trætte rejsende gå gennem kroporten. En høj mand førte et æsel med en ung kvinde siddende på sadlen. De så trætte og bedrøvede ud.

Da Joel så på manden og kvinden, lagde han mærke til, at deres tøj var støvet. Vandsækkene hang tomme fra knapperne på æslets saddel.

,,De må være kommet langvejs fra", sagde Joel til sig selv, da han gik hen mod parret.

,,Der var ikke plads til os i herberget", sagde manden. ,,Der blev sagt, at vi kunne få lov til at overnatte i en stald hos dyrene."

,,Jeg skal vise Dem, hvor det er", sagde Joel. ,,Det er lige her henne."
Kvinden så på Joel og smilte venligt.
Mens de gik over til stalden, fortalte manden, at han hed Josef. Han var tømrer og fra Nazaret, og han var kommet sammen med sin hustru, Maria, til Betlehem, deres forfædres by, for at betale skat. Maria skulle snart føde, og hun var træt og måtte have hvile.
Joel førte det trætte par hen til stalden. Indgangen var lav — selv Joel måtte bøje sig for at komme ind. Indenfor var der et rum, der var meget lille, men der var varmt og rent.
,,Jeg vil fylde Deres vandsække, hvis De ønsker det", sagde Joel til Josef.
,,Tak skal du ha', Joel. Du har betjent os godt", svarede Josef. ,,Vi vil altid huske din venlighed."
Joel tog vandsækkene og fyldte dem med rent vand fra gårdens brønd. Han betragtede, hvordan Josef gav Maria noget at drikke. Så gik Josef udenfor tog et lerfad fra

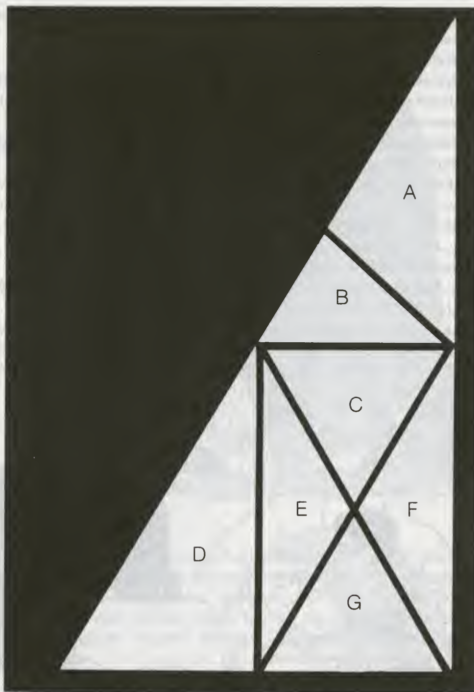
posen, der var bundet til sadlen, og hældte vand i det til æslet.
Pludselig kaldte Maria på Josef fra stalden, og han skyndte sig derind.
Joel så sig omkring. Alting var pludselig så stille. Der var ikke en lyd at høre og det var blikstille. Alt omkring var helt stille. Selv æslet var stille. Ikke langt derfra stod får med hovedet nær ved græsset, men de åd ikke. Man hørte ingen tale. Alt liv i byen stod stille.
Joel løftede igen blikket mod himlen, hvor han syntes at høre et englekor synge i det fjerne.
I samme øjeblik hørte Joel et barns klynken. Fårene begyndte igen at bevæge sig og at tale.
Joel løb hjem. Nu vidste han, hvad hans mor havde ment med hensyn til betydningen af ,,noget stort". Det var at tjene andre! Han vidste også, at han havde fået del i noget helt specielt ,,stort", som var sket den nat.

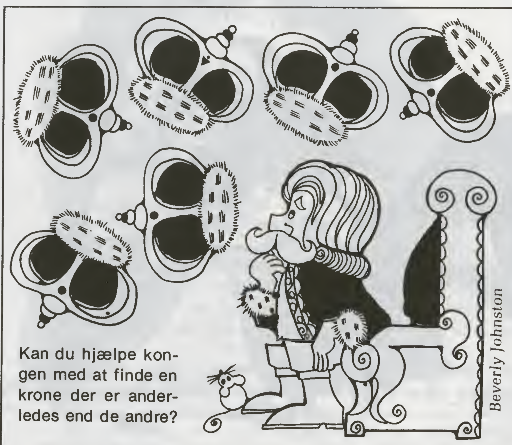

Form en diamant

AF
HELEN R. SATTLER

Overfør de syv markerede trekanter på et stykke papir og klip dem ud. Arrangér dem derefter så de danner en diamant.

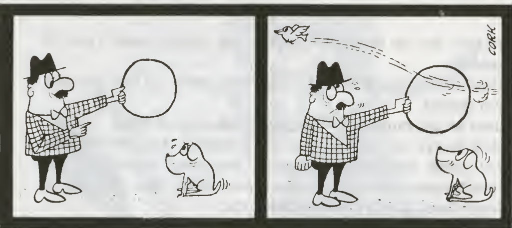

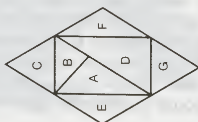

Kan du hjælpe kongen med at finde en krone der er anderledes end de andre?

Hvor ge trekanter kan du finde i dette mønster?

Form en diamant

Mormonoptegnelser

Julens tolv gaver

AF JOYCE BACKSTROM

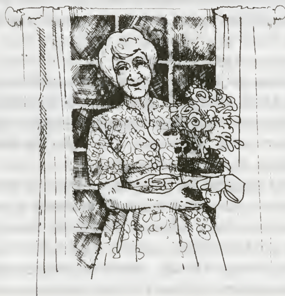
Ensomhed og juletid hører ikke sammen. Og alligevel var julehøjtider sandelig ensomme tider for Elizabeth Blumberg, emigrant og omvendt til kirken for 20 år siden. Sådan havde det dog ikke altid været. Hun havde opdraget en flok børn og havde kunnet glæde sig over traditionsrige julefester både i Budapest og her i Canada. Men nu var hun ensom. Folk havde ikke i sinde at være uvenlige, det vidste hun godt, men ved juletid var alle mennesker bare *alt* for optaget.

Søster Blumberg accepterede forholdene med samme ro, som hun accepterede alt andet — forhold, som hun beklagede men ikke kunne forandre: fremskreden alder, delvis døvhed, svigtende syn, enkestand, besvær med det engelske sprog, og den kendsgerning, at hun ikke kunne dele sin glæde over evangeliet med sin datter, som ikke var medlem af kirken, og den familie, som hun boede hos.

Julen 1973 nærmede sig på den sædvanlige måde. Den 14. december bankede det imidlertid på døren, og så lå der en pakke på dørtrinet med et kort, hvorpå der stod: ,,På julens første dag, hvad fik søster Blumberg dog at se? En potteplante, ja, det var det. Fra en hemmelig ven."

Dette ville blive den mest bemærkelsesværdige jul i hendes liv. Nogen var interesseret i hende.

Den næste dag blev der igen banket på døren. Der var igen en gave og igen et kort, underskrevet ,,Hemmelig ven". Dennegang indeholdt pakken to julelys. En eller anden tog sig tid til at forære en ensom, gammel søster noget at tænke på og glæde sig til — ikke blot én gang, men 12 gange det år.

Gaverne var kønne: fire stykker pynt til juletræet, fem blomster, seks stykker sæbe i form af julemanden, syv småkager, otte pebermyntestokke og så videre. Og til sidst, på selve juledag, blev en rød strømpe med 12 små gaver lagt på verandaen. Og dennegang åbnede søster Blumberg døren tidsnok til at få et glimt af en ung pige, der susede af sted i en bil.

Adskillige uger senere opdagede søster Blumberg nærmest ved et tilfælde, hendes hemmelige venner var en klasse af Unge Piger. Hvor hun dog elsker disse søde piger! Hun satte stor pris på deres kort, og hun ler af fryd, når hun genkalder sig hver af de omhyggeligt udvalgte gaver. Tolv hemmelige venner tog sig tid til at interessere sig for andre ved juletid.

Joyce C. Backstrom, der er husmoder, virker som besøgslærerinde i Edmonton Sjette Ward og som familiesundheds-leder i Edmonton Alberta stavs hjælpeforening.

Skriftsteder og morgenmad

AF GARY J. COLEMAN

Som julen nærmede sig, stod det helt klart, at medmindre min bror Jerry og jeg arbejdede i juleferien, ville vi ikke være i stand til at fortsætte universitetsstudierne i det efterfølgende semester. Så vi besluttede os til at arbejde en ekstra uge og så tage hjem henimod slutningen af ferien. Jeg indbød Jerry til at bo sammne med mig, da hans sovesal ville være lukket i ferien, og dem, som jeg ellers sov sammen med, var taget hjem. Mens vi lagde vore planer, håbede jeg stadig, at jeg ville få lejlighed til at fortælle ham om evangeliet.

Nogle få uger før, to dage efter at jeg var blevet døbt ind til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, havde jeg set Jerry nær ved universitetet. Hele min familie havde set skævt til, at jeg havde taget dette skridt.

,,Gjorde du det så virkelig?", spurgte han.
,,Jo", svarede jeg. ,,Og jeg mener, det er rigtigt, hvad jeg fjorde."
Han så mig i øjnene og forbavsede mig med sin næste bemærkning. ,,Du er min ældste broder. Jeg ved, at du ikke ville have gjort det, hvis ikke du syntes, at det var rigtige."
Jeg følte mig meget lettet. Han havde ikke affejet mig, tænkte jeg. Han respekterede mig stadig.
I de måneder, jeg undersøgte evangeliet, havde jeg kæmpet med spørgsmålet ,,Hvilken af kirkerne er sand?" Og som den ældste søn i vores nære familie var jeg især klar over den rolle, jeg spillede i at være forbillede for mine yngre søskende. Jeg måtte være sikker, absolut sikker på, at jeg gjorde det rigtige. Timerne, dagene og månederne, hvor jeg i stor forvirring søgte et svar, står stadig levende i min erindring. Og endelig var svaret kommet en vintermorgen på den beskedne, fredelige måde, hvorpå Herren giver det.
Og nu ville jeg gerne fortælle Jerry alt muligt om evangeliet. Men mine planer løb hovedet mod en mur. Han skulle arbejde om natten, og jeg skulle arbejde om dagen! Vi ville kun være sammen til morgenmad og til aftensmaden. Hvor hellige disse timer blev! Hver dag diskuterede vi et nyt spørgsmål med hensyn til vore religiøse trosretninger, og efter nogen betænkning — og til min store glæde — udvikledes hos Jerry en længsel efter at kende sandheden.
Juleferien blev til en af de mest tilfredsstillende oplevelser i mit liv. Det blev en tid med udveksling og med at yde, som jeg aldrig vil glemme. Vi tilbragte næsten al den tid vi var vågne, ved det lille køkkenbord i diskussion om evangeliet. Vore måltider var næsten uden betydning i forhold til vore åndelige oplevelser.
Da vi senere vendte hjem til vores familie, oplevede jeg en ny påskønnelse af hvert enkelt medlem og kunne føle en umiddelbar klarhed over mit ansvar for at dele evangeliet med dem.
Jerry blev døbt i marts måned. Hvilken vidunderlig dag det var! Nu havde jeg et andet medlem af familien, som følte ligesom jeg med hensyn til evangliet! Vi glædede os sammen og talte om vores håb og bekymringer for vores andre søskende. Båndet mellem os er vokset stærkere gennem årene, og vi har siden haft mulighed for at udvide cirklen af familiens involvering i evangeliet ved at døbe en søster og hendes mand og ved at udføre tempelarbejde for vore afdøde slægtninge.
Når jeg nu ser tilbage på den juletid for så mange år siden, så forstår jeg, at det at dele evangeliet med andre er den kosteligste gave, vi kan give.

Gary J. Coleman er lader af Spokane Institute of Religion og virker som 2. rådgiver i Spokane Washington East stavspreæsidentskab.

De lykkelige brødre ved juletid

AF HENK CHARDON

Dette er en virkelig begivenhed fra Nederlandene, hvor jeg bor. Det skete dagen efter jul, og den er helligdag i vort land. Primarybørnene havde besluttet sig til at bruge eftermiddagen til at synge for patienterne i det lokale hospital. Sammen med deres lærere samledes børnene i kirkebygningens foyer. Flere brødre var blevet bedt om at sørge for transporten. Børnene og de voksne holdt sammen en lille andagt, hvor de ydmygt bad om velsignelse af denne eftermiddag. Og så var det tid at tage afsted til hospitalet.
Ved hospitalet parkerede brødrene et stille sted ved kajen mellem de nøgne træer. Søstrene hjalp børnene sikkert over den glatte gade. Alle vidste, at det gjaldt om at holde sig tæt sammen, synge, trykke patienterne i hænderne og give deres julegaver. Og så gik det afsted.
Brødrene så til, mens hele flokken drog afsted, og så blev de pludselig klare over, at der ville blive en lang ventetid.
,,Hvor længe vil I være væk?", spurgte en af dem primarypræsidenten. ,,Ikke længere end til klokken fem, brødre", svarede hun. ,,Ellers bliver det let for trættende for børnene."
,,Hvorfor tager i Ikke allesammen hjem med mig?", foreslog broder Jansen. ,,Jeg bor lige her ved, og jeg vil være glad for at have jer." Brødrene satte sig ind i en af de større vogne og kørte afsted.
Mens børnene snoede sig mellem hospitalets senge og med deres klare stemmer fortalte om Betlehems stjerne og Kristusbarnet, fornøjede brødrene sig i deres værts gæstfrie hjem med julegodter. Og også de talte om Betlehems stjerne og Kristus barnet.
De havde det så godt, at de næsten glemte tiden. Heldigvis nåede de at komme tilbage til parkeringspladsen lige før klokken fem. Dér, ved den kolde kaj stod broder Andries! Han var helt blevet glemt, skønt han var en af de brødre, som havde tilbudt primary-præsidenten sin bil. Han var ikke blevet indbudt til at tage sammen med de

andre. Mens de havde haft en dejlig eftermiddag sammen, var broder Andries blevet ladt ene tilbage.
En af brødrene forsøgte at komme til at tale med broder Andries, men han gik sin vej. Da en anden af brødrene prøvede at indhente ham, gik han ind i en telefonboks.
,,Hvad skal vi nu gøre?", diskuterede vennerne. ,,Vi må gi' ham en undskyldning!" ,,Vi gjorde det jo ikke med vilje." ,,Vi må få ham til at forstå, at det ikke var meningen af lade ham udenfor."
Broder Andries kom ud fra telefonboksen og gik hen imod sin vogn. Nogle af brødrene gik igen efter ham. ,,Broder Andries!" Men broder Andries ignorerede dem. Han smækkede bildøren til. En af brødrene åbnede den og sagde: ,,Broder Andries, vi er virkelig meget kede af det, men . . ."
Broder Andries sagde ikke et ord men stod ud af vognen til den anden side, gik uden om de forbløffede brødre og ind i hospitalet.
,,Han er virkelig såret", sagde en af brødrene. ,,Vi har sandelig også trådt godt i det", indrømmede en anden. ,,Men bare han dog ville høre på os", sagde én. ,,Ved I hvad?", sagde broder Jansen, eftermiddagens vært. ,,Det er altsammen min skyld. Jeg må gå til ham og undskylde."
Men broder Andries forstod at undgå ham. Børnene og deres lærere kom tilbage og brødrene fik travlt med at lukke bilerne op, få alle placeret og køre tilbage til kirkebygningen. Og mens børnenes glade pludren lød i deres øren, følte brødrene sig mere og mere dårligt tilpas. ,,Vi er sandelig et godt eksempel! Og det netop midt i julen!"
Ved kirkebygningen prøvede broder Jansen igen at få fat på broder Andries, men han havde allerede fået børnene ud af sin vogn og var på vej bort.
Brødrene stod sammen og spekulerede over situationen. En af dem sagde: ,,Jeg tror, at broder Andries er så såret, at han ikke kan holde ud af tale om det." ,,Vi må straks tage hen til ham", sagde en anden.
,,Men mon han er hjemme? Han kan være taget et andet sted hen." Disse dårlige følelser kan vi ikke bare lade blive hængende i luften."
På det tidspunkt var de fleste af børnene taget afsted. To af brødrenes hustruer var lærere i primary. De fortalte deres koner om, hvordan broder Andries ved et uheld var blevet glemt. Sammen knælede brødrene og søstrene og en af dem bad vor himmelske Fader hjælpe dem til at finde de rette ord og en måde, hvorpå tingene kunne ordnes.
De kørte så hjem til broder Andries, spekulerende på, hvordan de ville blive modtaget. ,,Tror I, hans kone ved besked?22 ,,Han er af den slags, som ikke vil fortælle hende noget." ,,Hvad skal vi sige, når vi kommer der?" ,,Hvem vil mon lukke op?"
,,Vi er kommet for at gi' en undskyldning", var hvad talsmanden havde planlagt at sige. Fem brødre og to søstre ventede ulykkelige ved døren. Indenfor var en såret broder, som havde ventet derhenne i kulden i halvanden time.
Døren blev slået op på vid gab. Der stod broder Andries med et stort indbydende smil. ,,Kom dog indenfor!" Forbavset accepterede de hans ivrige indbydelse.
De udvekslede hilsener med søster Andries og drengene, og så fortalte søster Andries, hvor tilpas dette besøg var. Både hun og hendes mand havde købt en kalkun, så på grund af det uheld havde de nu to kalkuner på bordet i stedet for én. ,,Men, personligt, tror jeg nu ikke, det var noget uheld", tilføjede søster Andries. ,,I kom netop lige tilpas til at hjælpe os at spise dem!"
På et øjeblik var tallerkenerne sat frem og kalkunerne serveret, mens glad snakken fyldte værelserne. ,,Er det ikke dejligt?", smilede broder Andries. ,,Julen er dog en vidunderlig tid", samtykkede hele Andries-familien. ,,Er det ikke godt, at vi alle kan være samlet her?"
Herren havde besvaret deres bøn: alt var tilgivet.
Under vidnesbyrdsmødet den første søndag i det nye år, rejste broder Andries sig og fortalte om brødrene, som for en kort tid havde glemt ham, men som også havde været ude af stand til at slå sig til ro, før de havde gjort bod derfor. ,,Og da de tog afsked", tilføjede den velvillige broder, ,,var jeg glad for at se, at de igen var lykkelige".

Søster Petra G. de Hernandez er enke og bor i Monterry Mexico stav. Tre af hendes fire børn har været på fuldtidsmission. Her fortæller hun om at være - -

Mor til missionærer

Jeg er en moder, som Herren har velsignet med fire børn, Floralba, Rosa Elinda, Juan Sergio og Delia Palmira. For nitten år siden døde min mand efter en automobilulykke. Det var dengang, jeg følte behovet for at finde Gud, så han kunne hjælpe mig med min familie. Min yngste datter var da elleve måneder gammel.

En aften midt under min depression, hvor det gik op for mig, at jeg var alene med mine børn, bad jeg til Herren, som om jeg talte med et andet menneske. Jeg bad ham vise mig den vej, jeg skulle følge i livet. Jeg fortalte ham, at jeg vidste, han var til, men at jeg ikke vidste, hvor han var. Jeg bad ham vise mig, hvor jeg kunne finde ham. Jeg gjorde det med en sådan tro og ønske om at finde sandheden, at jeg aldrig vil glemme den bøn.

Svaret på min bøn lod ikke vente længe på sig. En morgen bankede to missionærer på min dør og sagde, at de kom fra Mormonkirken, og at de bragte mig et meget vigtigt budskab. Jeg havde hørt om mormonerne, men jeg havde ikke været det mindste interesseret i dem. Jeg lod dem komme ind, og de begyndte med den første lektie. Efterhånden som den skred frem, følte jeg, at det, de sagde, var sandt. Efter den anden lektie, var jeg helt sikker på, at alt, hvad de sagde, var sandt, og jeg sagde til dem, at jeg ønskede at blive døbt sammen med alle mine børn. De sagde, at vi kunne blive døbt efter at have fået den sidste lektie. Og sådan blev det. Vi blev døbt I Roma kirkebygningen i byen Monterrey. Nu hører vi til Monterrey stav.

Fra den dag, da vi antog evangeliet, har vores tilværelse fuldstændigt forandret sig. Jeg blev dengang sikker på, at Gud hører vore bønner. Jeg blev omgående kaldet til at arbejde som 2. rådgiver i missionens primary og snart efter som organisationens præsident. På det tidspunkt var min ældste datter den eneste, som arbejdede, og med stort besvær blev vi i stand til at rejse til Arizonatemplet og blive beseglet. Senere bragte hendes arbejde hende til England.

Kort tid efter hun var rejst til England, fik hun en kaldelse fra sin biskop til en

fuldtidsmission. Hun vidste, at vi havde brug for hendes hjælp, og hun skrev til mig for at få mit råd. Da jeg læste hendes brev, var der kun ét skriftsted, som jeg kunne tænke på, nemlig det i 1. Nephi 3:7, der siger, at Herren aldrig giver nogen befaling til sine børn uden først at åbne en udvej for dem til at adlyde den. Da jeg var færdig med at læse brevet, svarede jeg straks med at bede hende sige til biskoppen, at hun var parat til at rejse på mission, og at hun ikke skulle være bekymret. Herren ville vide, hvad han skulle gøre med os.

Hun blev sendt til Andes-missionen, der dengang omfattede landene Peru, Chile og Ecuador. Mens hun var i Lima i Peru, skete det store jordskælv, der rystede byen og efterlod mange døde og store ødelæggelser. Men absolut intet skete der hende eller hendes kammerat, til trods for, at de på det pågældende tidspunkt kørte i taxi, og at de derfra kunne se de rædselsslagne mennesker på gaderne, grædende og skrigende. Det var en stor oplevelse for hende at se, hvordan Herren beskytter dem, som tjener ham.

Under hele sin mission tjente hun af sit hele hjerte, sjæl, sind og styrke. Efter at hun havde fuldført sin mission, velsignede Herren hende med en god ven, som hun ægtede i templet.

Mens min datter Floralba var på mission, velsignede Herren os med alt, hvad vi behøvede, og vi manglede aldrig noget.

Senere blev min søn Juan Sergio kaldet til udførelse af en fuldtidsmission. Det var en virkelig udfordring til ham, fordi han kun manglede to år i færdiggørelsen af sin uddannelse til ingeniør, og kaldelsen fra kirken til at tjene netop var for en to-årig periode. Jeg mindede ham om ikke at glemme, at han var bærer af Det melkisedekske Præstedømme, og at han havde sluttet pagter med Herren i templet, idet han et år tidligere havde modtaget sine endowments i Arizonatemplet. Nu kaldte Herren ham til at repræsentere sig i to år. Min søn tænkte over det, han bad, og han accepterede kaldet til at blive missionær, til trods for at han blev kritiseret derfor af venner og skolekammerater. Han blev sendt til Mexico West Mission (Hermosillo i Sonora). Under denne mission voksede min søns kundskab og vidnesbyrd. Han fik lejlighed til at blive grenspræsident over to grene (Tecate og Guasave), og først og fremmest til at bringe evangeliet til dem, som endnu ikke havde modtaget det. Efter hjemkomsten fra missionen blev han kaldet som stavens finansielle sekretær. Derefter blev han ordineret til halvfjerds og senere indsat som sekretær i Monterrey stav og ordineret til højpræst. Han er klar over, at det er et stort ansvar at være højpræst. Med den erfaring og styrkelsen af sit vidnesbyrd, som han opnåede i missionsmarken og med Herrens inspiration ved han, at han kan fortsætte med at opfylde Herrens ønsker. Næste år vil han færdiggøre sine universitetsstudier og fortsat berede sig til hvad som helst Herren måtte give ham af opgaver i fremtiden.

Seks måneder efter at min søn kom hjem fra sin mission, blev min datter Rosa Elida kaldet på en fuldtidsmission. Hun bad om to års orlov fra sit arbejde i et regeringskontor, men så besluttede hun sig til at sige op, så hun kunne udføre sin mission, og derved mistede hun alle de rettigheder, hun havde erhvervet sig ved otte års arbejde i ministeriet. Hun blev sendt til Mexico West missionen.

I alle disse år har jeg set, hvordan Herren har velsignet os og velsigner dem, der tjener ham. Jeg har været istand til at opleve det skriftsted, der siger: „Søg først Guds Rige og hans retfærdighed, så skal alt andet tillægges jer". Nu er der kun min datter Delia Palmira tilbage til at rejse på mission, og det afhænger af, om Herren kalder hende og i henhold til hendes egne ønsker. Hun er nu lærer. Jeg ved, at hun har et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg kan sige med sikkerhed, at vi er en enig familie på grund af evangeliet og de to missionærer, som bankede på vores dør for at bringe os evangeliet. Sidste år havde jeg i Oaklandtemplet i Californien lejlighed til igen af træffe den missionær, som døbte mig. Der er sandelig uendelig glæde ved at møde dem, som har bragt os evangeliet.

Herren har sagt, at når vi tjener andre, tjener vi ham, og én måde at tjene andre er gennem missionærarbejde. Det er et privilegium og en velsignelse for en moder i Zion at have et barn i missionsmarken, fordi vi derved hjælper Herren i hans arbejde. En af pligterne for en far og en mor som medlemmer af kirken er at støtte og opretholde missionærarbejdet og sørge for, at deres børn rejser på mision. Måske betyder det, at de må ofre meget, for at deres børn kan tage afsted, men glem ikke, at nogle forældre måtte ofre, for at deres børn kunne banke på dørene, og at en af disse døre var jeres forfædres. Jeg ved af personlig erfaring, at det er nødvendigt, at vi ofrer en smule, for at vore børn kan rejse på mission. Men jeg ved også af personlig erfaring, at ofre bringer velsignelser, for Herren opfylder sit ord til sin egen tid. Jeg ved, at kirken er sand, og at den ledes af Jesus Kristus. Jeg kan sige med vished, at hvis vi først søger Guds rige og hans retfærdighed, så vil alt det andet gives os i tilgift. Jeg siger det, fordi jeg har oplevet det i virkeligheden. Jeg har stolet på det, som Herren har sagt gennem sine tjenere profeterne, og han har klaret den for mig og min familie, og jeg ved, at Herren klarer den for dem, som stoler på ham og hans tjenere.

Dette er mit ydmyge vidnesbyrd, et vidnesbyrd, som ikke kan købes for nogen pris i verden. Jeg ved, at den dag vil komme, da jeg skal stå foran Herren og give en redegørelse for mit liv og det, jeg gjorde med min familie, og jeg håber at være i stand til at sige: „Herre, jeg har udført mit arbejde".

De mennesker, som påvirker os

Vores kvalifikation for at kunne tjene Gud er vores viden om, at han lever og vil høre vore retfærdige bønner.

ÆLDSTE
WILLIAM GRANT BANGERTER
Assistent til De tolvs Råd

Jeg føler omtrent som den vordende moder, der var ved at blive kørt ind til fødeafdelingen og sagde: ,,Jeg tror alligevel ikke, at jeg vil føde, kan jeg ikke blive fri?"

Den korte samtale, min kone og jeg havde forleden dag med præsident Kimball antydede, at den mulighed for at tjene, som vi har kunnet glæde os over i tidligere år nu har mulighed for at blive udvidet, så vi kan få kontakt med og forhåbentlig indflydelse på hele verden. Det er forbløffende for os to, hvordan pludselig, i løbet af nogle få øjeblikke, de fleste af vores personlige planer, ambitioner og verdslige ønsker kan fejes bort for aldrig igen at komme tilbage i dette liv.

Jeg vågnede engang en morgen for mange år siden i bevidsthed om, at det var min 35 års fødselsdag, og den tanke for igennem mig: ,,Nu er du gammel nok til at blive præsident for De forenede Stater". Og så kom den næste tanke lige efter den første, ydmygende, og sagde til mig: ,,Ja, og det er også den eneste kvalifikation, du har".

Min eneste kvalifikation i dag, den, der ejes og skattes af alle sidste dages hellige, er en dejlig overbevisning, givet mig af Helligånden, at Gud virkelig lever — den viden, at jeg har talt med ham i bøn, og at han har svaret mig mange gange og givet mig indflydelse fra sin Helligånd.

Ved en anden lejlighed, også for mange år siden, da jeg blev kaldet som stavspræsident, interviewede ældste Mark E. Petersen af De tolvs Råd mig dybtgående med hensyn til min værdighed til at tjene, og han blev ved med ét spørgsmål: ,,Broder Bangerter, tror du på evangeliet?"

Jeg svarede, at det gjorde jeg, såvidt som jeg forstod det.

Han sagde: ,,Nej, jeg mener, tror du på evangeliet i henhold til præsident Joseph Fielding Smith?"

De fleste af jer ved, at på grund af den strenghed, hvormed præsident Smith forkyndte evangeliets doktriner, var dette et spørgsmål, som kunne skille fårene fra bukkene. Jeg er taknemmelig for, at der i mit liv har været indflydelse nok til, at det har været let for mig at acceptere den store sandhed, at evangeliet virkelig er blevet gengivet i de sidste dage til jorde og at præsidenten for denne kirke virkelig er en Guds profet med præstedømmet og Jesu Kristi myndighed til at organiserer hans rige og lede det her på jorden.

Måske er nogle af mine kvalifikationer tilstrækkelige. Af profession er jeg tømrer. Jeg husker, hvordan broder James E. Faust for kort tid siden sagde, at han måtte omvende sig fra at være sagfører for at indtage sin stilling. Jeg føler ikke behovet for at omvende mig fra det, men ikke desto mindre har jeg omvendt mig.

Jeg ved, at mine forældre opdrog mig og alle deres elleve børn til at blive værdige til denne eller en hvilken som helst anden tjenestekaldelse. Jeg har siden min barndom følt, at min moder, som er en storslået sjæl, bragte med sig Hannas ånd, moder til Samuel fra gammel tid — at hvad som helst hendes børn end måtte blive, så havde hun allerede indviet dem til Herren og til hans tjeneste. Vi blev opdraget til at rejse på mission, til at arbejde hårdt, til at bede ofte og til at give vort liv i tjeneste. I højere grad end hvad alle andre mennesker har gjort tilsammen, har mine forældres indflydelse ført mig til denne position. William H. Bangerter og Isabel Bawden er hellige navne for mig, således som, i forbindelse med dem, mine søskendes og andre familiemedlemmers er det.

Ingens liv tilhører ham alene. Min kreds af nære venner og dem, jeg elsker, omfatter hele jorden og indbefatter mange, som nu er døde, begyndende med min kære hustru, Mildred, som for år tilbage indgik til evigt liv, og som gav os vore første fire børn, hvoraf én nu er sammen med hende. Og min hustru og elskede livsledsager Geraldine, en partner og en mirakelmager. Hun blev, i mine tanker, beskrevet af ældste Perry i hans vidunderlige vidnesbyrd igår. Hun har føjet syv andre børn til vores familie — alle spillevende, kærlige og hengivne over for hinanden og over for os — og vores tilværelse er meget rig. Seks af dem afventer, at vi kommer tilbage til Europa. Andre i vor kreds inkluderer barndoms- og ungdomskammerater, dejlige missionærkammerater og jeg må igen henvise til broder Faust, som arbejdede sammen med mig i missionsmarken; medarbejdere i kirkelige tjenester som i biskopråd, stavs- og missionspræsidentskaber, højråd — deres antal er så stort nu, at jeg næsten ikke kan huske alle.

Disse dejlige medarbejdere, som nu er regionalrepræsentanter, og mange, som nu er blevet afløst, og de af kirkens generalautoriteter, hvem jeg har haft det privilegium at komme sammen med fra tid til anden, somme tider på meget nær personlig basis; mange andre inden for og uden for kirken, som jeg skylder meget. Og jeg vil gerne især nævne den fantastiske oplevelse det har været fra tid til anden over et meget langt åremål af mit liv at have samkvem med og arbejde blandt folket i Brasilien. Deres regionalrepræsentanter er her idag, og det

er vanskeligt at beskrive, hvor megen glæde jeg har haft af mit samkvem med dem og også andre langt borte. Der er mange hundreder af missionærer, som har stået os nær, som om de var af vores egen familie, og vi påskønner og elsker hver eneste af dem.

Broder Peter Mourik, som er kirkens ejendomsagent i Europa, fortalte mig forleden dag, at mens han sad i et fly, der var parat til at lette, kom en tilsyneladende velhavende kvinde ind og satte sig på den eneste ledige plads, ved siden af ham. Da manden foran dem bogstavelig talt indhyllede dem i tobaksrøg, sagde broder Mourik til kvinden ved siden af: ,,Jeg håber den dag vil komme, da man kan opholde sig i et fly uden nødvendigvis at skulle lade sig kvæle i tobaksrøg".

Kvinden svarede: ,,Det er jeg enig med Dem i."

Og uden at tænke over det eller af nogen bestemt grund sagde broder Mourik: ,,Joseph Fielding Smith er en Guds profet." (Dette skete for flere år siden.)

Kvinden vendte sig om mod ham og gentog næsten for sig selv: ,,Joseph Fielding Smith er en Guds profet? Joseph Fielding Smith er en Guds profet? Åh jo, nu husker jeg det", sagde hun. ,,Jeg sad og så fjernsyn, og der var en eller anden konference eller et religiøst møde, og denne gamle mand talte, og han så lige direkte på mig. Han sagde, at jeg skulle omvende mig fra mine synder og holde Guds befalinger. Jeg tror, de sagde, at hans navn var Joseph Fielding Smith."

Ved en sådan kraft bevæger Guds Ånd sig omkring blandt menneskene, og således må jeg nu fortælle jer, og jeg er klar over, at hvad jeg siger, måske vil nå ud til mange titusinder mennesker, at Spencer W. Kimball, nu i Joseph Fielding Smiths og andre afdøde profeters sted, er en Guds profet. Jeg kan sige dette, for da han blev præsenteret for kirken for at blive vores præsident for et par år siden, sagde Herrens Ånd tydeligt og næsten hørligt til mig: ,,Han taler som en Guds profet."

Jeg ved, at således som jeg fortæller jer dette, således fortæller Herrens Ånd også jer, at dette er sandhed. Han er ikke blot Guds profet for denne kirkes medlemmer; han er en Guds profet for hele jorden. Og han har for os allesammen det evige livs ord, når han igen fortæller os, at evangeliet er blevet gengivet, og at vi er i færd med at opbygge Guds rige i de sidste dage, så menneskeheden ikke behøver at blive ødelagt ved de kalamiteter og ødelæggelser, som er blevet forudsagt og uafvendeligt vil komme til at foregå, medmindre vi omvender os og vender os til ham.

Jeg vidner om sandheden af alt dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Fra sessionen lørdag morgen ved den 145. årlige generalkonference den 5. april 1975

En ny generalauroritet påtager sig kaldelsen — og gennemgår princippet om indvielse

Et spørgsmål om handlefrihed

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
Assistent til De tolv apostles Råd

Mine brødre og søstre, det er sandelig en stor begivenhed for mig og min familie. Jeg vil gerne sige til den forrige taler, bror Sill, at jeg har lyttet til ham hele mit liv, og i dag ville jeg ønske, at han aldrig var holdt op.

Må jeg have lov til at fortælle om en begivenhed, som har optaget mig de sidste på uger, og som jeg synes er typisk for det, som beskæftiger min tanke. Begivenheden begyndte med en telefonopringning fra en mr. Marion T. Tomney. Min sekretær kom til mig i et møde og sagde: ,,en Marion T. Romney ønsker at tale med Dem."

Jeg sagde: ,,Det må være Marion G. Romney."

Hun svarede: ,,Han sagde, at De ville forlade dette møde, hvis jeg sagde Dem, at det var ham, der kaldte."

Jeg sagde: ,,Han har ret."

Jeg tror nok, min sekretær ville have ønsket at sige til hans sekretær, at jeg ville ringe op senere. Men jeg gik til telefonen, og bror Romney stillede mig fem spørgsmål. Han spurgte mig, om jeg ville tage på en mission; han spurgte mig, om jeg var værdig; han havde betænkeligheder med hensyn til min 17-årige søn, mine økonomiske forhold og mit helbred.

Jeg vil fortælle jer dette — noget, jeg lærte for lang tid siden: Det er et spørgsmål om handlefrihed. Hvis jeg til nogen af de fem spørgsmål havde svaret negativt, ville jeg have mistet min handlefrihed. Jeg var financielt rede, jeg var moralsk rede, og jeg kendte loven om indvielse og vidste, hvad det betød, og jeg påskønnede muligheden.

Jeg ringede umiddelbart efter til min hustru og tog så hjem. Jeg talte med min hustru som ældste L. Tom Perrt talte med sin. Vi har ægtet ensartede ånder. Hun har fulgt mig overalt i verden. Vi er flyttet femten gange. Hun kan to sprog, har opdraget vore børn og har altid støttet mig.

Jeg husker, at jeg engang kom hjem efter at have været udenlands. Jeg havde været borte nogen tid. Min kone satte sig ned på armlænet af min stol, og jeg lagde hovedet på hendes skulder. Det var ved månedens slutning, og hun spurgte, om jeg var færdig med mit arbejde som hjemmelærer. Lad mig være ærlig: jeg havde andre ting i tankerne. Men jeg tog afsted og udførte mig hjemmelærerarbejde. Sådan er hun opdraget. Og sådan var det; jeg var begyndt at lære indvielsens lov.

Nogle uger senere ringede telefonen påny. Denne gang var det en mand, som jeg altid har sat højt, bror Arthur Haycock. Jeg talte kort med ham; og så var profetens stemme der — bestemt, tydelig, en hel fanfare.

,,Bror Hales, vil du have noget imod, at vi forandrer din mission?"

Jeg havde troet, at jeg skulle rejse til London i England på min mission. Men jeg tænkte mig, at en anden skulle have den kaldelse, så jeg sagde: ,,Jeg vil være glad for at rejse til hvilket som helst sted, du vil sende mig."

Han sagde: ,,Har du noget imod, at vi forandrer det til Salt Lake City?"

Og jeg sagde: ,,Nej, det er helt i orden, præsident."

,,Har du noget imod, at det bliver lidt længere end tre år?"

,,Lige så længe, du ønsker det, præsident."

,,Vi vil gerne have en livslang tjeneste."

De sidste 20 år passerede mit indre blik. Jeg følte mig som den mand, der var faldet ned i en afgrund og holdt fast i en rod, der langsomt var ved at slides løs, og som i en brændende bøn råbte: ,,Red mig!" Og som han så ned på klipperne i kløftens bund, hørte han en stemme, klart og tydeligt: ,,Giv slip, og du vil blive beskyttet." Og dertil så manden igen op i luften og sagde: ,,Er der nogen deroppe, der har et bedre råd til mig end det?"

Kaldelsen var tydelig nok. Jeg måtte give slip på alt, hvad jeg havde kendt, og hvad jeg havde stræbt efter i livet for at blive assistent til De Tolv.

Jeg har af Joseph Fielding Smith lært om indvielsens lov, og jeg har talt til unge mennesker om den. Indvielse er ikke én bestemt begivenhed, men at give vores liv hver eneste dag. Joseph Fielding Smith talte til mig og sagde, at det ikke er at give vores liv på samme måde som hans bedstefar, Hyrum Smith, havde gjort det, da han døde sammen med profeten. Indvielse er en livslang efterlevelse dag efter dag, stræbende efter at gøre vores bedste, at leve et respektabelt liv, at leve det bedste vi kan.

Derefter talte profeten med min kone. Vi holdt hinanden i hænderne og sagde ingenting, og vi vidste, at vi havde indviet og at vi ville indvie og hellige vores tilværelse til den mission, hvad den end måtte blive, i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi stillede vore spørgsmål, som ældste Ashton lærte os: ,,Hvorfor mig?" Vi besvarede det, og nu er det spørgsmål bag os. Lad mig sige dette: Det er ikke i døden eller i en bestemt begivenhed, at vi giver vores liv, men det er hver eneste dag, vi bliver bedt om at give det.

I arbejdet som regionalrepræsentant har jeg været i stand til i de forløbne år at få stålet hærdet, at betragte og arbejde med disse mænd, der er blevet kaldet som særlige vidner om Gud, for at de kan kende og optræne de præstedømme-bærere, som de har med at gøre.

Er I klar over at disse mænd får åbenbaring hver eneste søndag, når en stav bliver oprettet? Som regionalrepræsentant, der assisterer og knæler i bøn med dem, når de fungerer som talerør for Helligånden, er man i stand til at vide, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at vi har en Guds profet, som er her til stede i dag, og at vi har særlige vidner, som vil lede og vejlede os, hvis blot vi vil lytte til dem.

Min bøn til Herren er, at jeg vil blive i stand til at være et eksempel med hensyn til at hjælpe til med at opløfte andre, således som disse mænd har været det i årevis. Min 17-årige søn sagde til mig: ,,Far, tror du virkelig, at du nogensinde vil blive ligesom dem?"

Han sagde det på en lidt pænere måde, men jeg kom til at tænke på mit liv, som jeg helliger og giver og indvier, for at jeg kan blive et redskab i Guds hånd, arbejdende under direktion af alle generalautoriteterne og bedende dem om hjælp til, at vi kan arbejde i enhed.

Jeg vier mit liv og tjeneste, og som Paulus erklærede i det første brev til Korinterne: ,,Og min tale og mit budskab virkede ikke ved visdoms overtalende ord, men ved Ånds og krafts bevis,
for at jeres tro ikke skulle bygge på menneskers visdom, men på Guds kraft." (1. Kor. 2:4-5)

Jeg nedbeder Herrens velsignelser over alle dem, som har gjort denne dag mulig for mig: mine primary- og søndagsskole- lærere; en mor og en far, som i sandhed er ,,retskafne forældre", som har belært mig, og som hele mit liv har været eksempler for mig; min bror og søster har også altid været eksempler, som jeg kunne følge med deres tro og tjeneste i kirken; min hustru og mine drenge — min søn, der er på mission, Stephen og David, som er her i Salt Lake City med mig nu. De er til stor styrke for mig.

Jeg beder om Herrens velsignelser, at jeg må være ét i formål med De Tolv og med alle generalautoriteterne, og med jer, mine brødre og søstre; og jeg siger til præstedømme-bærerne, at enhver af jer kunne have været i mit sted i dag. Man bør ikke stille spørgsmålet: ,,Hvorfor mig?" og spekulere over det, ud over det punkt, hvortil det er nyttigt at tænke på det. Men jeg vil gøre, sådan som profeten har sagt; lægge mit tidligere liv bag mig og overgive og indvie al min tid, alle mine talenter og al min indsats til Herrens værk. Og jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved den 145. generalkonference den 6. april 1975, under eftermiddags sessionen

Forankret i vidnesbyrd

Ny generalautoritet hylder sin familie og sine medarbejdere

ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN
Assistent til De tolvs Råd

Mine elskede brødre og søstre, jeg er beæret men ydmyget ved denne højtidelige anledning. I torsdags for en uge siden, ringede præsident Kimball til mig og sagde: ,,Mon du har tid til at aflægge mig et besøg sammen dem din hustru?" Og jeg tænkte ved mig selv: ,,Hvilket spørgsmål! Om jeg har tid til at besøge profeten?"

Faktisk ville jeg komme fra jordens fire hjørner for at besøge ham, og det ville I også. Jeg blev chokeret, da han fortalte mig om min kaldelse, men selvfølgelig accepterede jeg omgående.

Da jeg forlod kontoret, befandt jeg mig i en chokeret tilstand. Jeg kunne ikke tro på det, der var sket mig. Og så kun 3 timer og 27 minutter senere kom jordskælvet. (Der var et jordskælv med centrum i Malad, Idaho, men det kunne mærkes i Salt Lake City.) Det bragte mig hurtigt tilbage til virkeligheden.

Bryant S. Hinckley, en af de virkelig store mænd på denne jord, skrev for nogle år siden om min far: ,,Intet sundere stykke mandfolk er blevet sammenstykket i dette århundrede." (Citat fra Thomas Calyle). Jeg mener, at det lige så vel gælder for præsident Kimball.

På min fars knæ lærte jeg at være ydmyg, flittig, pålidelig og at ære tjenerne, vores kirkes generalautoriteter. Jeg håber, at jeg alene vil bringe ære over hans navn.

Mit liv er blevet påvirket af to vidunderlige kvinder; min mor, som gav mig selve livet, og som opdrog mig til at følge sandhedens og retskaffenhedens stier. Vort hjem var fyldt med åndelighed, ærlighed og dannelse. Hun tillod aldrig en halvdårlig udførelse af noget som helst. Og ved at være sådan, lærte hun os også aldrig at være for længe om at gøre noget. Min elskede Elisa, min kammerat og hustru, som jeg elsker og tilbeder, er en af de ædleste af vor himmelske Faders tjenerinder. Hun har støttet mig med en usvigelig hengivenhed; hendes karakter er ligesom den gamle Rebekkas i Bibelen og som hendes bedstemødres, der var pionerer. Hun er positiv, ligevægtig, fuld af tro, og hun ejer en stærk kærlighed til evangeliet. Hun har været en inspiration for mig. Jeg hylder hendes mor og far for at have opdraget hende.

Jeg påskønner og elsker enhver af vore otte børn. Deres retskafne livsførelse har kun bragt glæde og lykke til os. Jeg ærer mine brødre og søstre for deres tjeneste i kirken og de samfund, hvori de lever.

Jeg tænker på de sportstrænere, som lærte mig at spille —, ja, livets spil — og de mange dejlige lærere i skolen og især i kirken. Søster Marion G. Romney var min primarylærer og præsident Romney var den biskop, der anbefalede mig til min mission.

I dag tænker jeg tilbage på de mange vidunderlige brødre i kirken, som jeg har arbejdet sammen med, og jeg ærer dem for den opløftende indflydelse, de har haft på mig.

Søndagsskoleorganisationen i kirken står mit hjerte meget nær. Under dygtig ledelse af præsident Russel M. Nelson, hans gode rådgiveres og en talentfuld og inspireret bestyrelse vil den organisation gøre meget for at udføre og hjælpe og assistere kirkens missioneringsindsats.

Jeg elskede min mission i Svejts og Tyskland. Da jeg drog hjemad med toget fra Basel, løb tårerne ned ad mine kinder, fordi jeg nu var klar over, at min fuldtidstjeneste i kirken var forbi. Jeg elsker tyskerne og svejtserne for deres mange gode karakteregenskaber. Jeg holder meget af det tyske sprog, der er så nøjagtigt og prævaist og dog så udtryksfuldt.

Mit liv er forankret i mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er Kristus. Jeg ærer præstedømmet, som jeg bærer, og jeg har set dets mægtige kræfter ved helbredelse af syge. Jeg ved at Herren Ånd virkelig hvisker til Guds tjenere, og at det er op til os at lytte til denne hvisken. Jeg vidner for jer i dag, at Joseph Smith er en profet, og at denne store kirke gennem ham blev genoprettet og organiseret ved åbenbaring.

Præsident Kimball, med den kærlighed, jeg nærer for dig og for alle disse brødre, som sidder på forhøjningen og udgør kirkens generalautoriteter, giver jeg mit liv og min tjeneste for profeten. Jeg vil gå hvor du ønsker, jeg skal gå, og jeg vil gøre mit bedste for at opbyyge Guds rige på jorden, i Jesu Kristi navn. Amen.

Tale holdt ved den 145. årlige generalkonference, søndag eftermiddag den 6. april 1975

Min mor fik en bedre søn

Kirken giver os mulighed for at forbedre os og opnå uddanneise til evigt liv

ÆLDSTE ADNEY Y. KOMATSU
Assistent til De tolvs Råd

I ydmyghed vil jeg gerne bære mit vidnesbyrd for jer om sandheden af Jesu Kristi evangelium og min omvendelse til kirken.
For lidt over 34 år siden, da jeg endnu var gymnasieelev, blev jeg første gang kontaktet af missionærerne — som indbød mig til at komme til GUF og være med på deres basketball-hold. Uden at kende noget som helst til kirken, men meget interesseret i basketball, overværede jeg GUF. Senere gik jeg med til søndagsskole og til nadvermødet.
Efter i et årstid at være kommet til møderne og have studeret evangeliet med missionærerne og have læst historien om Joseph Smiths første åbenbaring, modtog jeg indbydelsen til at lade mig døbe ind i kirken. Jeg vendte hjem den aften, efter at jeg havde forpligtet mig til at blive døbt, for at bede min mor, som var enke, om tilladelse dertil.
Pludselig så jeg tårer i hendes øjne. Jeg spurgte hende, hvorfor hun græd, og hun svarede med at sige: ,,Dette er ikke glædestårer" — for hun havde netop mistet en anden søn. Som enke havde hun mistet en søn, min bror, derfor sagde hun, at hun havde mistet en anden søn til en kristen kirke.
Hun forklarede senere, at hun ved min fars dødsleje havde lovet ham og sluttet pagt med ham om, at hun ville opdrage børnene hæderligt i den buddhistiske tro. Jeg forsikrede hurtigt min mor om, at i det år, hvor jeg var kommet sammen med missionærerne, var jeg altid blevet opløftet og havde aldrig lært andet end godt af dem.
Jeg lovede hende, at hvis hun ville tillade mig at blive døbt og så senere fandt ud af, at jeg ved min opførsel havde forårsaget hende nogen vanskeligheder — eller gjort noget skamfuldt eller uærligt — så var alt, hvad hun måtte gøre for at få mig til at holde op med at gå i kirke, at bede mig om det, for så ville jeg, uden at stille spørgsmål, adlyde hendes ønske.
Men på den anden side, hvis jeg blev et bedre menneske — mere opmærksom over for hendes behov som enke, venligere over for kravene fra hjem, brødre og søstre, så, sagde jeg: ,,vil du så tillade mig at fortsætte med at gå i kirke? For jeg ved, at det er det sted, hvor jeg kan få oplysning, der vil føre til evigt liv."
Det er mit vidnesbyrd i dag, at jeg aldrig fandt det nødvendigt at forlade kirken eller give min mor bekymringer for min opførsels skyld. Som jeg efterlevede de evangeliske principper, som de var blevet mig belært af missionærerne, og som jeg selv studerede principperne, fik jeg forsikring, fra min Fader i Himlen om, at mit fremtidige udkomme ikke ville være noget, som jeg behøvede at være bekymret for.
Jeg har altid siden min dåb prøvet at føre evangeliske principper ud i livet. Jeg har altid især holdt mig til dette skrifsted fra Mattæus: ,,Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33)
Jeg har alle mine år i kirken prøvet aldrig at sige nej til kirken, når en kaldelse kom til mig. Jeg er visselig blivet velsignet af Herren, når jeg har efterlevet principperne i evangeliet, og jeg er kommet til at påskønne det hellige præstedømme, som jeg bærer.
Jeg er i dag taknemmelig over for missionærerne — som dem, der i dag dækker hele verden — som kom til Hawaii for at forkynde de evangeliske principper, og de mange medlemmer af kirken dér, som jeg har arbejdet sammen med, og som har lært mig evangeliske principper såvel som principperne for lederskab.
Jeg er taknemmelig over for min kære hustru og vore børn, for vi har haft en velsignet tilværelse sammen i et mormonhjem.
Jeg bærer jer mit vidnesbyrd i ydmyghed i dag, at jeg ved, at Gud lever. Han hører og besvarer vore bønner. Og Jesus er Kristus, Faderens enbårne Søn og verdens Frelser. Joseph Smith var virkelig et redskab i Herrens hænder, givet den opgave at påbegynde gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i dets fylde til frelse for hele menneskeheden.
Alle de præsidenter, der fulgte efter Joseph Smith, var kaldede af Gud, og således er i dag præsident Spencer W. Kimball vores levende profet.
Jeg bærer jer dette vidnesbyrd ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen.

Historisk begivenhed

Det første kvorum af halvfjerdser organiseret

Organisering af Halvfjerdsernes første Kvorum — en historisk begivenhed — blev meddelt af præsident Spencer W. Kimball ved åbningen af den 145. halvårlige Generalkonference, den 3. oktober 1975.

Det blev også meddelt, at ældste Gene R. Cook, bestyrelsessekretær for De Halvfjerds' øverste Råd, var kaldet som et af medlemmerne af dette råd, hvorved han udfylder den ledige plads efter ældste Milton R. Hunter, som døde den 25. juni 1975. Tre halvfjerdser, som bliver generalautoriteter, blev kaldet som medlemmer af De Halvfjerds' første kvorum. De tre er Charles A. Didier, regionalrepræsentant for De Tolv; William R. Bradford, præsident for Santiago missionen, og George Patrick Lee, præsident for Arizona Holbrook missionen. De halvfjerds' øverste Råd præsiderer over De halvfjerds' første Kvorum, som er dannet uden nogen anciennitet blandt kvorumsmedlemmer.

De halvfjerds' første Kvorum vil blive organiseret med et endeligt antal medlemmer på 70 mænd. De halvfjerds' øverste Råd er medregnet i disse 70 medlemmer.

Et kvorum af halvfjerdser blev organiseret den 28. februar 1835 og kaldt „det første kvorum". Det virkede under 7 præsidenter, men kvorumsmedlemmerne blev ikke betragtet som generalautoriteter.

Efter profeten Joseph Smiths død blev der organiseret ni kvorummer af halvfjerdser med 63 af de oprindelige kvorumsmedlemmer som præsident for disse kvorummer.

De oprindelige syv præsidenter, som nu stod tilbage uden et organiseret første kvorum, præsiderede over disse nye kvorummer. Disse syv præsidenter var det oprindelige Halvfjerdsernes øverste Råd.

De syv medlemmer af Halvfjerdsernes øverste Råd virker som udøvende missionærkomité og bliver kaldet til speciel missionærtjeneste i Jesu Kristi gengivne Evangelium over hele verden.

Medlemmer af Halvfjerdsernes første Kvorum vil nu under De tolv Apostles og Det første Præsidentskabs anvisning slutte sig til Halvfjerdsernes øverste Råd for at gøre missionærarbejde mere effektivt i stavene og missionerne ud over verden. De vil også påtage sig at udføre opgaver som hører ind under generalautoriteterne.

I år er der blevet organiseret 20 nye missioner, hvorved det totale antal bliver 133 — den største udvidelse, der i noget år af kirkens historie har fundet sted.

Præsident Kimball bemærkede imidlertid, at der var behov for stadig udvidelse og en mere effektiv, talstærkt missionærstyrke. Han ser hen til den dag, da missionærer vil få adgang til snesevis af nationer, hvis døre nu er lukket for dem.

Gene R. Cook, det nye medlem af Halvfjerdsernes øverste Råd, blev født den 1. september 1941 i Lehi, Utah, som søn af Clarence H. og Myrl T. Cook. Han giftede sig med Janelle Schlink fra Winslow og Mesa, Arizona, i Mesa-templet den 29. november 1963, og de har fire børn.

Ældste Cook har virket siden 1972 som regionalrepræsentant for De Tolv, idet han for nylig blev beskikket til Agentina Cordoba Mission, Tucuman-regionen i Agentina, samt til Indiana Indianapolis og Ohio Columbus missioner.

Før han blev gift virkede han som missionær i Uruguay-Paraguay. I 13 år efter sin hjemkomst fra Syd-America virkede ældste Cook i tre stavsmissioner som stavsmissions-præsident og som en af de syv præsidenter for halvfjerdsernes kvorum i sin egen stav.

Han har også virket som tale- og danseinstruktør i UMGUF, som lærer i præstedømmet og i hjælpeorganisationer samt som assisterende wardssekretær.

Han har desuden skrevet lektier til kirkens lektiehæfter.

Fra „Public school" i Mesa gik han til Arizona State University, hvor han modtog sin „bachelor's degree" i 1975 og „Master Business Administration" i 1966. Senere fik han eksamen som „Chartered Life Underwriter" og blev medlem af „the Million Dollar Roundtable".

William Rawsel Bradford blev født den 25. oktober 1933 i Springville, Utah. Hans forældre var Rawsel W. og Mary Wassoups Bradford.

Hans hustru er Mary Ann Bird fra Mapleton, Utah. De blev viet den 22. juni 1955 i templet i Salt Lake City og har seks børn.

Som ung mand rejste ældste Bradford til Hawaii sammen med forældrene, der skulle præsidere over Laie Temple Bureau Mission. Senere virkede han som missionær i den japanske mission.

Ældste Bradford var gruppeleder i militæret i Fort Devens, Massachusetts, og virkede i mange stillinger i kirken i Texas, bl. a. som distriktspræsident, præsident for ældsternes kvorum, missionens hjælpeorganisationsbestyrelse og som præsident for McAllen gren.

Bradfords har virket i Chile Santiago Mission siden juli 1975.

Før ældste Bradford modtog dette missionskald var han præsident for administrerende direktør for international Fruit Growers and Shippers, Inc., i McAllen, Texas. Firmaet dyrker og køber citroner og tropiske frugter i Mexico til salg og distribution i De Forenede Stater og Canada.

Han har eksamen fra Springville High School i Utah og har gået på Brigham Young University.

Charles A. Didier blev født den 5. oktober 1935 i Ixelles, Belgien og blev døbt og omvendt til kirken den 24. november 1957. Hans forældre var André og Gabrielle Colpaert.

Hans hustru Lucie Lodomez fra Liege, Belgien, blev omvendt til kirken, da hun var 15 år gammel. De blev gift den 14. oktober 1961 og har to børn.

Ældste Didier er europæisk forretningsfører for kirkens oversættelses- og distributionsafdeling i Frankfurt, Tyskland.

Han er tidligere præsident for den franskschweiziske mission, søndagsskolelærer og præsident for Liége gren i Belgien.

Han fik sin „bachelor's degree" i økonomic fra Liége University og virkede i tjenesten som officer i Belgiens Air Force reserve.

Han er forfatter til et økonomisk studium over handelsforbindelser mellem Belgisk Kongo og Belgien.

Som regionalrepræsentant for De Tolv har ældste Didier været udsendt til den franske region, den fransk-belgiske region, Paris-Frankrig regionen og Bryssel-Belgien regionen.

George Patrick Lee blev født den 23. marts 1943 i Towaoc, Colorado, til Pete og Mae K. Redwoman Lee. Han giftede sig med Katherine Hettich, en Comanche-indianer fra Oklahoma, i Salt Lake Templet den 13. december 1967. De har 3 børn. Katherine Lee har eksamen fra Brigham Young University.

Dr. Lee er tidligere præsident for Ganado College, et 2-årigt folkekollegium i Navajo-reservatet i det nordlige Arizona. Han er den første indianer, der fik stillingen ved det, som tidligere var en presbyteriansk kostskole. Tidlige var han assistent til college-præsidenten, dekan for studenter og leder af indianske studiekurser.

Dr. Lee modtog sin „bachelor's degree" fra Brigham Young University i 1968, „master's degree" i 1970 og doktorgraden fra BYU i 1975.

Som ung mand gik han i offentlig skole i Utah medens han deltog i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige Indian Placement Program (et program, der går ud på, at amerikanske familier optager unge indianere i deres hjem, hvor de kan bo, medens de får en skoleuddannelse; herefter vender de tilbage til deres eget område). Under dette program boede han hos Mr. og Mrs. Glen L. Harkers i Orem i skoletiden, fordi der ikke var passende mulighed for uddannelse i nærheden af hans eget hjem, der lå i ydergrænsen af Navajo-revervatet. Som vinder af mange stipendier og præmier blev han nævnt som „en af amerikas fremragende unge mænd". Han afslog at blive medarbejder ved Det hvide Hus for at kunne modtage udnævnelsen som assistent til præsidenten ved Ganado College. Han har også virket som rådgiver til præsidenten for den tidligere New Mexico-Arizona Mission.

Kirkenyheder fra hele verden

Mere end 106,000 medlemmer af Kirken i Australien, New Zealand og Stillehavsøerne vil blive indbudt til otte område-generalkonferencer i februar og marts 1976, som en del af, hvad præsident Kimball har kaldt „en storslået ny idé, der vil bringe hele Kirkens program ud til mennesker overalt i verden".

Det første Præsidentskab har bekendtgjort, at de vil lede tre konferencer i Australien og én på hver af øerne New Zealand, Samoa, Fiji, Tonga og Tahiti. Medlemmer af generalautoriteterne vil deltage i alle konferencerne.

Programmet for disse kommende konferencer ser således ud:

Apia på Samoa — mandag, tirsdag, onsdag, 16.—18. februar for medlemmer, der bor på Samoa. Møderne, der omfatter et aktivitets- og underholdningsprogram, fire offentlige møder og særlige gruppemøder, vil blive afholdt i Kirkens universitetsbygninger på det vestlige Samoa, ikke langt fra Apia, der er hovedstaden på Vestsamoa.

Hamilton på New Zealand — fredag, lørdag, søndag, 20.—22. februar for medlemmer på New Zealand. Møderne, der omfatter et aktivitets- og underholdningsprogram, fire offentlige møder og særlige gruppemøder, vil blive afholdt i Kirkens universitet på New Zealand i Temple View, en forstad til byen Hamilton.

Suva på Fiji — mandag den 23. februar. Et offentligt møde for medlemmerne på Fijiøerne er planlagt for mandag aften i det kommunale kulturhus på Suva.

Nuku'alofa på Tonga — tirsdag og onsdag, 24. og 25. februar, for medlemmer på Tonga. Fire offentlige møder og en aftens aktivitets- og underholdningsprogram vil blive holdt i Kirkens Liahona højskole.

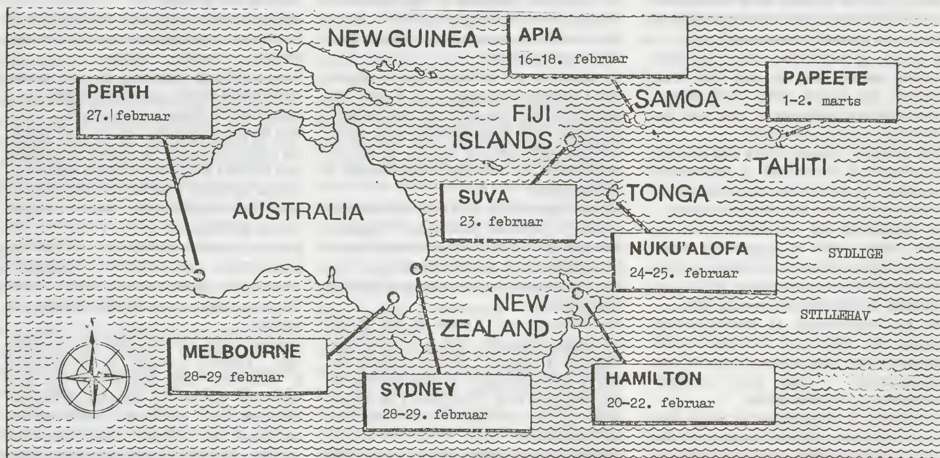
Perth i Australien — fredag den 27. februar for medlemmerne af stav og mission i Perth. Et offentligt møde vil blive afholdt fredag morgen i stavsbygningen i Perth.

Samtidige område-generalkonferencer vil blive holdt i Melbourne og i Sydney, begge i Australien, den 28. og 29. februar. I Melbourne vil fire offentlige møder og særlige gruppemøder blive holdt i byens Festival Hall. Medlemmer af stavene i Adelaide, Melbourne Fairfield og Melbourne Moorabbin samt Melbourne og Adelaide missioner indbydes dertil.

Lignende møder vil blive holdt for medlemmerne i Brisbane, Parramatta, Sydney sydstavene, samt Brisbane og Sydney missionerne.

Papeete på Tahiti — mandag og tirsdag den 1. og 2. marts for medlemmer på Tahiti. Fire offentlige møder og et aktivitets- og underholdningsprogram vil blive holdt i Kirkens Papeete grundskole.

Der er mere end 34,000 medlemmer af Kirken på New Zealand, mere end 31,000 i Australien, og omkring 20,000 på Samoa, 14,000 på Tonga, 2,500 på Fiji og 5,200 i fransk polynesien.

Otte område-konferencer vil blive afholdt i februar og marts i forskellige byer i det sydlige stillehav

Medlemmerne i Østen vil nu blive betjent af tempel i Tokyo

Medlemmerne i Østen vil nu blive betjent af tempel i Tokyo.

Kirken meddelte den 9. august, at den har planer om at bygge et tempel i Tokyo, og dermed fastslog den, at grundlaget for dens virke i Asien er solidt. Præsident Spencer W. Kimball afslørede planerne i sin tale om emnet til tusinder af japanske medlemmer af kirken, samlet til områdegeneralkonference i Budokan Complex i Tokyo.

Tokyo-templet vil blive det 18. tempel i den verdensomspændende kirke og det første i Asien, sagde præsident Kimball. Det nye tempel vil betjene 64.000 medlemmer i Asien, indbefattende cirka 25.000 i Japan, 15.500 på Filippinerne, 8.700 i Korea, 8.500 i Taiwan og 4.100 i Hong Kong.

Præsident Kimball sagde, at det hellige arbejde, som udføres i templer, er et uselvisk kærlighedsarbejde beregnet på at række evangeliets frelsende principper ud til alle mænd og kvinder, både levende og døde.

Han betonede følgende: „Dette vil blive for alle folk i de asiatiske lande, og alle vil ønske at hjælpe med til at bygge den bygning, bemande den og anvende den.

Det betyder, at alle bør virke tilsammen og sammen bringe ofre.

Intet tempel er nogen sinde blevet bygget, uden at det krævede offer og hårdt arbejde", sagde han. „I har hørt profeten Brigham Youngs udtalelse med løfte om hundreder af templer. Det vil naturligvis tage tid, men vi kan love jer flere templer for Asien og øerne, efterhånden som vi forbereder os for dem", tilføjede han.

Præsident Kimball fortalte Tokyo-forsamlingen: „Siden denne første japanske stav blev dannet i 1970, har vi vundet hundredetusinder medlemmer over hele verden."

„Hvor er vi taknemmelige! Hvor er vi stolte af jer, I gode mennesker, som er vokset så meget i antal og effektivitet."

Han sagde videre: „Da Herren havde gengivet det sande og evige evangelium og sin sande kirke til jorden, påkaldte han hurtigt medlemmernes opmærksomhed til, at dette folk skulle være et tempelbyggende folk."

Tokyo-templet vil blive bygget på en grund, som kirken erhvervede sig for over 15 år siden. Den japanske missions kontorer optager nu pladsen ved 5-8-10 Minami Azabu, i Minato-Ku distriktet i Tokyo lige over for Arisugawa Park.

Grunden er 18.000 kvadratfod, det er lidt mindre end 7.200 hektar. Templet er tegnet af Emil B. Fetzer, arkitekt for kirken. Han tegnede også et nyt tempel til Sao Paulo, Brasilien; tidligere tegnede han templerne til Provo og Ogden i Utah; de blev indviet i 1972.

Broder Fetzer ledede også arbejdet med de arkitekter, som tegnede Washington D. C. templet, der blev indviet i november 1974.

Broder Fetzer sagde, at de nuværende bygninger på Tokyo-tempelpladsen vil blive jævnet med jorden. Et nyt missions-hovedkvarter og et stavscenter for Tokyo Stav forventes at blive bygget på en anden grund i Tokyo, der ejes af kirken.

Arbejdstegningerne til Tokyo-templet vil være færdige i begyndelsen af 1976, og byggeriet, som er beregnet til at tage $1\frac{1}{2}$–2 år, skal begynde i første halvdel af 1976.

